Donec Perficiam

Número 08 - Juny 2021

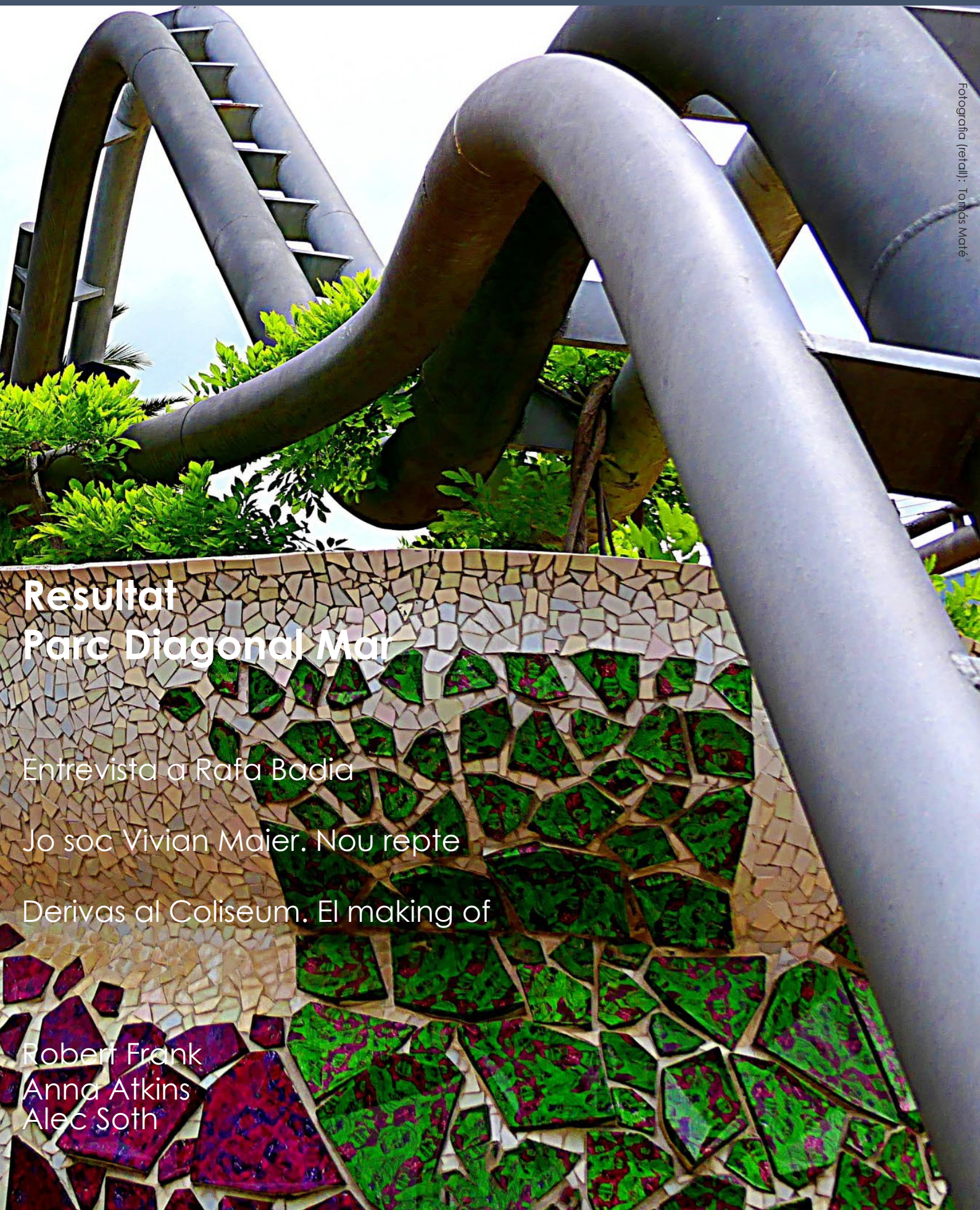

Fotografia (retall): Tomàs Maté

Resultat
Parc Diagonal Mar

Entrevista a Rafa Badia

Jo soc Vivian Maier. Nou repte

Derivas al Coliseum. El making of

Robert Frank
Anna Atkins
Alec Soth

Índex

03 Editorial
Quina càmera he de comprar-me?
04 Resultat del concurs
Parc Diagonal Mar
10 La Lliga 2021
11 L'entrevista
Rafa Badia
19 Fotògrafs que cal conèixer
Robert Frank
21 Jo soc Vivian Maier
El repte
24 Una foto amb història
Els terrenys de Diagonal Mar
25 Pioners
Anna Atkins
27 Natura
29 Escales del món
31 Avions, trens i spotting
33 Derivas al Coliseum
El making of
38 La biblioteca
Sleeping by the Mississipi, d'Alec Soth
41 Nous fotògrafs
44 Ens pot ser útil
Targetes i jeroglífics
45 Edició digital
Separació de freqüències
48 Te'n recordes?
49 Explica'ns-ho
Des de dalt
50 Uns altres ulls ens miren
52 El Foto Fòrum
54 I ara toca...
56 Concurs Social. Històric
59 El Fotoclub a les xarxes socials
60 Les galeries de socis i col·laboradors

Equip de redacció
Albert Menezo
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Sánchez
Juantxo Cueva
Manel Garcia
Marc Servitje
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte
Pere Pi
Xavier Modamio

Pàgina web
Stephan Mandl

Correcció de textos
Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació
Josep Maria March

Contacte
donec.perficiam.foto@gmail.com

Arxiu de publicacions
Enllaç a les revistes

El Poblenou, juny 2021

Editorial

Josep Maria March

Quina càmera he de comprar-me?

Als que ja fa anys que transitem –en el meu cas, amb més pena que glòria– pel món de la fotografia, és habitual que els novells que s'inicien en aquest noble i alhora pèrfid art ens facin la pregunta següent: "Quina càmera he de comprar-me?"

Aquesta és la pregunta que més vegades m'han fet i que al meu entendre no té resposta.

Cada persona té unes expectatives fotogràfiques diferents, i cada situació (fotos familiars, d'esport, vacances, etc.) exigirà una càmera diferent. Les persones i les situacions varien en el temps; això vol dir que la càmera d'avui és possible que no sigui útil per a demà, o per a d'aquí a uns minuts.

Penso que no existeix la càmera perfecta, tan sols càmeres útils per a una persona, situació i temps determinat.

Dit això, dos pensaments antagònics quan et compris una càmera:

- No encertaràs mai: no existeix la càmera que s'adapti perfectament a tu, i, en cas de trobar-la, tu evoluciones fotogràficament i la càmera no. Et serviria avui, demà no.

- Sempre encertaràs: avui dia les càmeres estan molt desenvolupades i permeten als experts un gran control, i als novells, unes grans ajudes tècniques. Així que compris la que compris funcionarà correctament, i si surten fotos dolentes, assumeix-ho: és culpa teva, no de la càmera.

Salut i fotos!

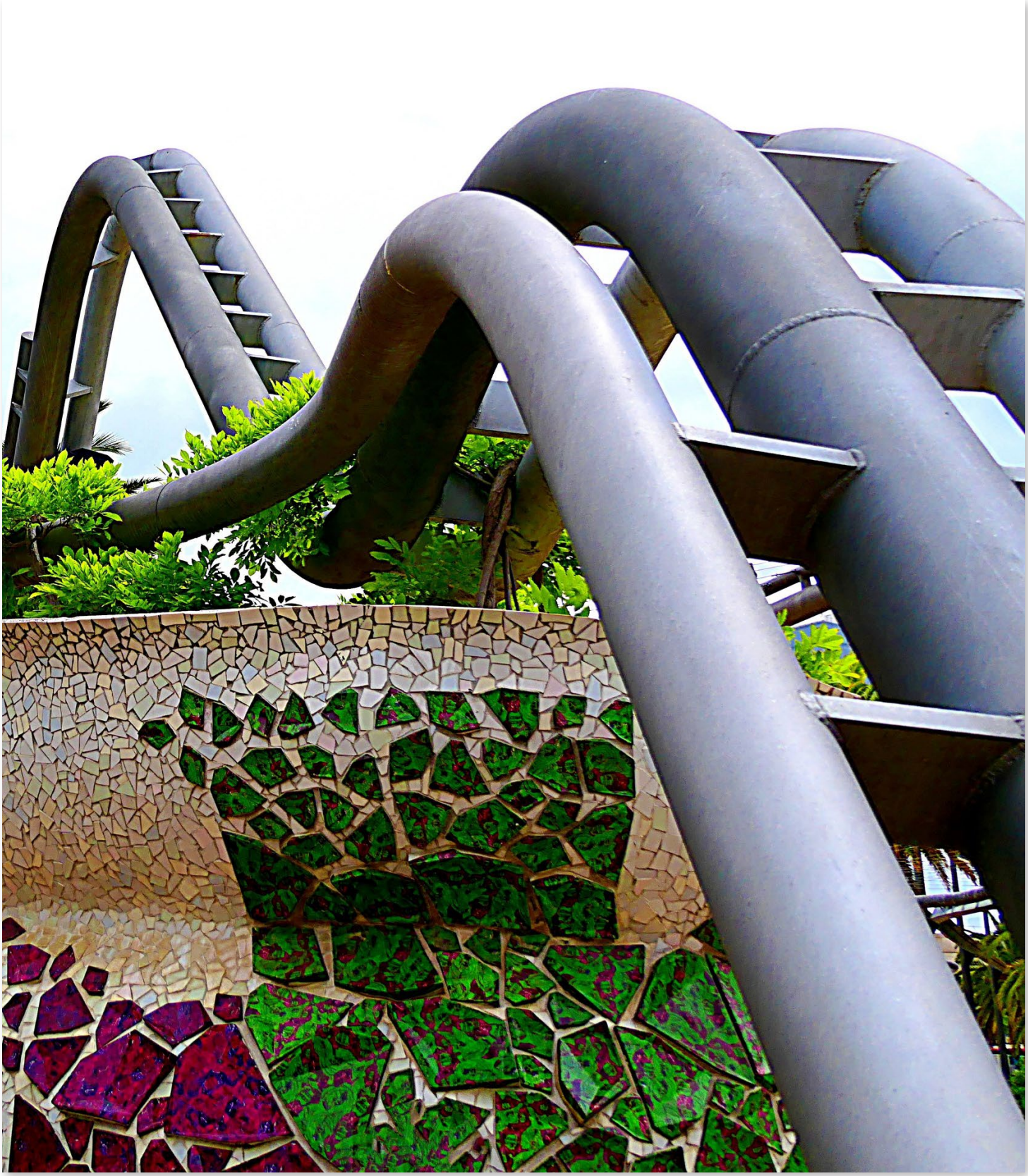

Classificada en 1r lloc

Tomás Maté
Tobogan

20 vots

Classificada en 2n lloc

Jordi Mestrich

18 vots

Classificada en 3r lloc

Judith Aranich

17 vots

Classificada en 4t lloc

Josep Cifre

Parc Diagonal Mar

16 vots

Classificada en 4t lloc

Pere Pi

MarPark!

16 vots

Classificada en 5è lloc

Jordi Casademont

Sol de primavera al Parc

15 vots

Resultat del concurs

Parc Diagonal Mar, juny 2021

Des de dalt. Classificació (posicions puntuables)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts
Tomás Maté	20	1	5
Jordi Mestrich	18	2	4
Judith Aranich	17	3	3
Josep Cifre	16	4	2
Pere Pi			
Jordi Casademont	15	5	1

Puntuació que s'assigna a les fotografies classificades segons resultats publicats a la web

1a 5 punts
2a 4 punts
3a 3 punts
4a 2 punts
5a 1 punt

Classificació Lliga 2021 - Jornada 6

Autor/a	Punts	Victòries
Judith Aranich	13	2
Jordi Mestrich		1
Joan Coll	10	1
Paco Monforte		1
Jordi Casademont	7	-
Pere Pi	6	-
Stephan Mandl		-
Tomás Maté		1
Alicia González	4	-
Jaime Mediavilla		-
Joan Masats		-
Marc Servitje		-
Miguel Martínez		-
Xavier Larrosa		-
Eduard Farriols	3	-
Martí Parés		-
Daniel Iglesias	2	-
Josep Cifre		-
Manel Garcia		-
Àngel Baiges	1	-
Josep Maria March		-
Natxo López		-

A La Lliga s'inclouen totes les edicions del Concurs Social amb data de convocatòria dins l'any 2021 (vegeu calendari).

La publicació de les classificacions té la intenció d'incentivar la participació, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis. Si no vols que el teu nom hi aparegui, comunica'ns-ho i el retirarem.

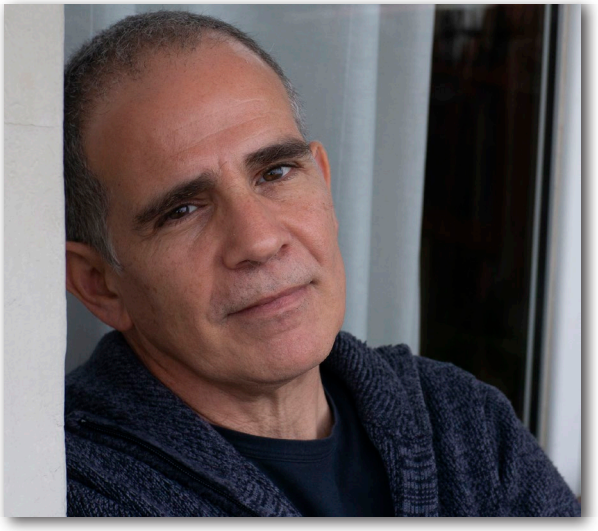

Rafa Badia

Rafa Badia (Santa Cruz de Tenerife, 1964) és fotògraf, editor gràfic i professor especialitzat en narrativa fotogràfica i fotografia documental.

Llicenciat en Ciències de la Informació (Comunicació Audiovisual) per la Universitat Complutense de Madrid el 1987. La seva vida professional s'ha centrat en l'àmbit de la imatge fotogràfica, exercint com a autor, editor gràfic per a publicacions i docent en escoles de fotografia i universitats d'Espanya. Resideix a Barcelona des de 1994.

Ha publicat dos llibres de fotografia sobre el color als carrers de Barcelona: *Barcelona Blues* (ed. Grisartmedia, 2015) i *A Barcelona* (ed. Arola, 2009). És membre cofundador de Calle 35, primer col·lectiu de fotografia de carrer a Espanya.

Entre 1991 i 2006 va treballar com a editor gràfic per a reconegudes revistes de viatges (*Viajes National Geographic, Altaïr, Descubrir* i *Descobrir Catalunya*), així com per a les Guies de Viatges d'El País/Aguilar

Des d'inicis de la dècada del 2000 ha realitzat l'edició gràfica prèvia de centenars de reportatges i treballs documentals orientats a premsa, fotollibres i pàgines web.

Què té la fotografia de carrer que tant t'atrau?
Esencialmente es la inmediatez. A diferencia de otros tipos de fotografía, que exigen una preparación y medios, para ejercer la *street* basta con salir por la puerta de tu casa. Además, me defino como persona urbana, por lo que la cotidianeidad de las ciudades me parece interesante.

Acostumes a dir que quan vas a fer fotos vas "a trobar" i no "a buscar". Per què i quins avantatges trobes prenent aquesta decisió? Mai planifiques les teves sortides fotogràfiques?
No planifico nunca, salvo, como mucho, determinar de antemano hacia qué lugar de la ciudad voy a dirigirme. Y a veces ni siquiera eso, ya que muchas veces un cambio de escenario fotográfico responde a que voy a realizar una tarea (o a divertirme) en un lugar concreto de la ciudad. No planificar implica que deberás interesarte por aquello que sale a tu encuentro, no a la inversa. A mí me gusta mucho dejar espacio al azar, a lo imprevisto.

Quins consells bàsics donaries a algú que vulgui començar a fer fotografies al carrer?
Que se sea discreto, respetuoso y empático con quienes son fotografiados. Mi idea básica es pensar: si estuvieras en una situación equivalente a la de quien retratas, ¿te gustaría que te hicieran una foto? Si la respuesta es "no", me abstengo de hacerla. También recomiendo que se preste atención a los detalles: un objeto en una esquina puede dar mucho más juego visual y narrativo que la enésima instantánea de un transeúnte de aspecto curioso o divertido.

Amb quin equip i focals sols treballar?
En analógico con una réflex completamente mecánica y una lente fija de 50 mm, que no es autofoco, y en digital con una pequeña *mirrorless* APS-C con un 35 mm, es decir, un objetivo "normal", que no tiene ninguna conexión electrónica, por lo que también debo enfocar "a ojo". Cuando era reportero de viajes, entre 1987 y 1995, y tenía que "buscar" fotos, me las apañaba con dos cuerpos de cámara, una con un 35 mm y la otra con un 85 mm. Nada más.

Com afrontes els retrats a desconeguts: fas "robats", demanes permís abans de la presa?
Nunca pido permiso, puesto que creo que eso es hacer retratos en la calle, lo cual es genial, pero no *street* como yo la entiendo. Siempre hago "robados", pero he de confesar que con el paso de los años voy tendiendo a reducir a las figuras humanas a figuras, sin identidad, como un elemento más de la imagen.

Parla'ns una mica dels teus llibres: *A Barcelona* i *Barcelona Blues*.
Son dos publicaciones que resumen mis fotos callejeras durante mis primeros 20 años en la capital catalana. Van acompañadas por poemas escritos por mí, ya que es mi actividad creativa paralela a la fotografía. Las fotos que incluyen están realizadas con película de diapositivas de 100 ISO, sin ningún recorte. Por diseño de colección, todas las fotos de *A Barcelona* son horizontales, mientras que las de *Barcelona Blues* son todas verticales. De hecho, la gran mayoría de las fotos de este segundo ya las tenía en 2009, cuando publiqué el primero, pero no había podido incluirlas. La paradoja es que *Barcelona blues*, editado en 2015, no solo no es una publicación con material "sobrante", sino que creo que es mejor fotolibro que su predecesor.

Ens podries dir si has detectat alguna característica especial o alguna peculiaritat fotogràfica que tingui Barcelona respecte d'altres ciutats?
Creo que es una ciudad suficientemente grande, pero no enorme como para poder abarcarla; en general amable y segura, con gran variedad de temas y gentes y un centro peatonal que facilita la labor fotográfica. Además, antes de la pandemia, debido a la presencia masiva de turistas con cámara, los fotógrafos callejeros pasábamos bastante desapercibidos. Desde la primavera de 2020 siento que los viandantes (locales la gran mayoría), me "detectan" más que en los 25 años anteriores.

Algunes de les teves fotografies em recorden les d'Alex Webb, especialment en l'alt contrast i tractament fort en les ombres, així com en determinades formes de compondre-les. Hi estàs d'acord? Quina influència diries que ha exercit en tu l'obra d'aquest reconegut autor?
Alex Webb es un referente innegable para quienes practican la foto de calle. En mi caso, además, mi estética es en gran medida producto de los recursos y limitaciones de las dispositivas: saturación, poca latitud y fuerte contraste, factores que utiliza magistralmente Webb. Yo me siento cómodo, cuando trabajo en color, con esa forma de mirar, que he mantenido incluso cuando tuve que pasarme al digital en 2014, ya que se dejaron de procesar los carretes de diapositivas con su tren de revelado específico, el E6.

Quins altres fotògrafs t'han influenciat?
Tengo decenas, centenares de fotógrafos y fotógrafas de referencia, no solo de *street* o de fotografía documental, sino también artística. Pero puestos a mencionar referencias para mí básicas a la hora de construir las imágenes, me quedo con Alex Webb, Saul Leiter, André Kertész, Tony Ray-Jones y Lee Friedlander. Pero confieso que en mi formación y gusto visual figuras como Edward Weston, Walker Evans, Henri Cartier-Bresson, Robert Frank, Diane Arbus, Josef Koudelka, Nan Goldin o Francesca Woodman son capitales.

Com a docent, estudiós i teòric de la fotografia has analitzat i coneixes molt bé l'obra de moltíssims mestres. Després d'això, ¿és possible no deixar-se influenciar de forma permanent i trobar un estil propi?
Creo que sí: conocer la obra de muchos grandes precedentes te libera del narcisismo del ignorante y te da más recursos a la hora de abordar las imágenes. Lo que hay que hacer es no tratar de copiarlos, sino de aportar tu punto de vista. Eso exige tiempo hasta encontrar tu propio espacio. En mi caso cuento con más de 30 años de labor continuada, lo cual ayuda mucho.

Què és el que més trobes a faltar de l'era analògica?
La latencia, el periodo de espera entre la toma fotográfica y el visionado de la imagen ya revelada. Lo que se supone que era una limitación técnica se ha descubierto como un gran aliado: ver las fotos al instante con una pantalla se agradece en el caso de un encargo profesional en el que no puedes fallar; pero en un trabajo de libre creación, sin compromisos, como es la fotografía de calle, llega a modificar, entorpecer la labor de la toma. Con el analógico te concentras exclusivamente en el momento del disparo y ya editarás cuando corresponda.

Els vidres, i els reflexos en ells, són un altre dels recursos que solen aparèixer en les teves imatges. Quins altres elements tendeixen a cridar la teva atenció a l'hora de fotografiar?
Los cristales y los reflejos son un gran recurso, pero en los últimos años tiendo a dosificarlos, puesto que pueden llegar a ser un cliché, un truco algo fácil y previsible. Creo que las líneas rectas, las esquinas y la verticalidad son elementos que definen mi estilo. En la fotografía en color los puntos de atención de color rojo sobre un campo de color azul también son marca de

N EL PROGRAMA DE
PARETS
ERES A LA CIUTAT DE BARC

la casa. Pero para evitar repetirme llevo unos meses trabajando en blanco y negro, evitando en gran medida la ayuda de los reflejos en escaparates y cristaleras.

Actualment es produeixen milions d'imatges cada dia a tot el món. D'una banda, creus que aquest fet produeix massa soroll i poca anàlisi? I per una altra, penses que n'ha baixat o millorat la qualitat?
Las nuevas tecnologías de producción y difusión de imágenes (cámaras digitales e internet) facilitan mucho la tarea, así como el intercambio de imágenes, lo cual es genial. El peligro es la sobresaturación, la falta de análisis. Yo procuro estar al día, pero no "atracarme" a imágenes disponibles en la red. Tanto para la creación como para el consumo de fotografía yo abogo por la *slow photography*. Es por ello que tengo tanto aprecio los fotolibros, que invitan a una contemplación más reposada. Creo que ahora se están haciendo muchas y muy buenas imágenes, pero también que estamos publicando fotos perfectamente prescindibles.

Quines propietats, característiques o virtuts d'alguns dels referents clàssics de la fotografia consideres que s'han perdut pel camí i que potser ja mai tornaran?
No creo que haya una diferencia esencial de carácter profesional. De lo que sí estoy seguro es que los grandes maestros del siglo XX, en la gran mayoría de los casos, desarrollaron su actividad y su vida en periodos más austeros en términos materiales. Creo que con el digital y la era del (post)consumo se ha perdido esa capacidad para maximizar los recursos escasos propios de nuestros padres, abuelos y bisabuelos. Pondré dos ejemplos: la maravillosa serie de la Semana Santa de Ricard Terré, o las fotos de la calle Serrano de Gonzalo Juanes, ambas realizadas a principios de los sesenta, las realizaron, respectivamente, con solo 5 y 2 carretes.

És més fàcil fer una fotografia espectacular que realitzar una bona sèrie?
Lo ideal es realizar una buena serie que contenga, además, una foto espectacular. Pero esta última es la excepción que confirma la regla: creo que en toda mi vida de fotógrafo no habré realizado más que dos o tres fotos que puedan llevar añadido, con algún fundamento, el calificativo de "espectacular".

Quina és la importància de la coherència en la narrativa visual a l'hora de realitzar una edició gràfica?
Básica. Lo primero que trato de encontrar en un proyecto en curso es una línea narrativa clara que me permita no solo desarrollar el potencial discursivo de un trabajo, sino también una coherencia gráfica, de manera que dejen de ser una suma de fotos para convertirse en algo compacto, unitario.

Ens podries mostrar mitjançant alguns exemples i explicar breument com combinar adequadament una sèrie d'imatges?
En internet tengo un vídeo que me grabó la FAF (Federación Andaluza de Fotografía) sobre las series fotográficas, creo que echarle un vistazo puede ser de interés al respecto. Está en YouTube. Obviamente, el formato, el color, las formas visuales y el contenido de las imágenes (con o sin una evolución narrativa temporal) son elementos a los que acudir para combinar una serie de imágenes.

Sèrie d'imatges que tenen en comú el color blau del cel i/o del mar i siluetes humanes sobre aquest color

Sèrie on apareix sempre una dona mirant cap amunt

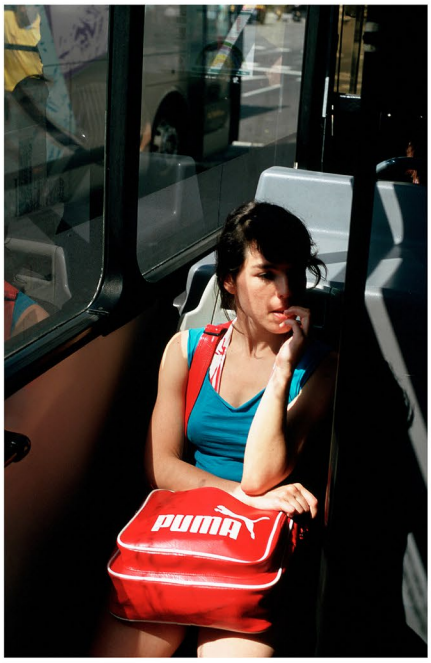

Sèrie d'imatges de dones amb algun element vermell i que semblen estar fent activitats que es poden associar al turisme

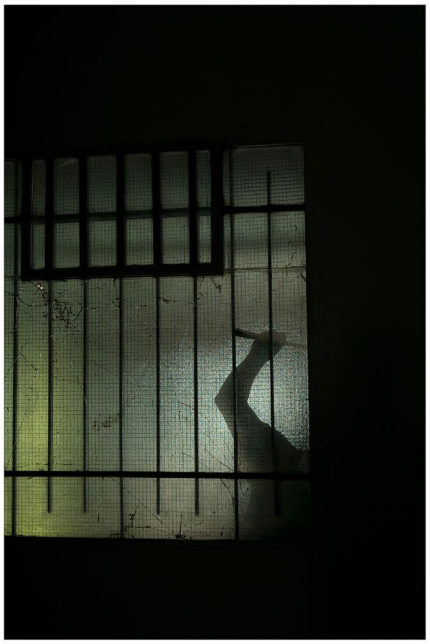

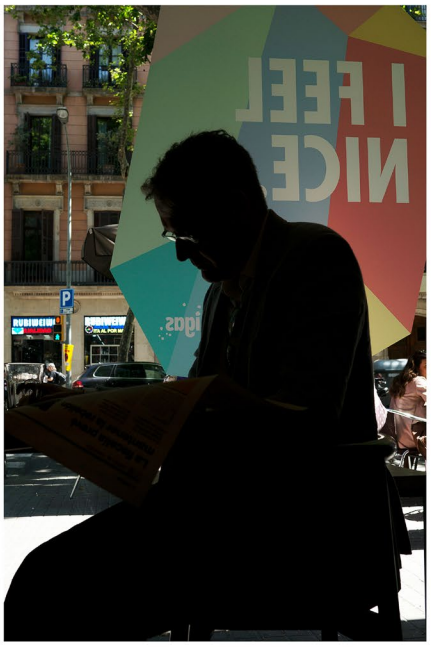

Sèrie de siluetes humanes retallades sobre un fons verdós

Per acabar: una novel·la?
Soy un *lletraferit*, por lo que he leído centenares de novelas que me han impactado y disfrutado muchísimo. Por quedarme alguna, vinculada a la fotografía documental, mencionaré *Las uvas de la ira*, de John Steinbeck, cuyo germen fue el encargo periodístico sobre los agricultores que, empobrecidos durante la Gran Depresión, emigraban para ofrecerse como jornaleros en California. Este viaje lo hizo con el fotógrafo Horace Bristol, cuyas imágenes son geniales, pero muy poco conocidas.

I una pel·lícula?
Creo que estoy deformado por los años que estudié cine en la universidad. Elegiré una película muy "fotográfica": *París, Texas*, de Wim Wenders, que además de director es un gran fotógrafo.

Pàgina web de Rafa Badia: http://rafabadia.net/

Instagram: https://www.instagram.com/rafabadia64/

Robert Frank (Zuric, Suïssa, 1924-2019)

Robert Frank va néixer en el si d'una rica família jueva que durant la Segona Guerra Mundial va romandre segura a Zurich. D'adolescent, Frank es va inclinar per la fotografia en part com una forma d'escapar a la tradició dels negocis familiars. Va ser aprenent de Hermann Segesser com a fotògraf comercial i es va convertir en expert en retrats d'estudi i paisatges.

La seva primera càmera va ser una Rolleiflex, amb la qual va començar a fotografiar tot el que li cridava l'atenció.

El 1947 Frank va emigrar als Estats Units, on va obtenir una ocupació a la ciutat de Nova York, i va conèixer Alexey Brodovitch, el director d'art de la revista *Harper's Bazaar*, per a la qual va treballar com a fotògraf de moda. Aquesta feina no li acabava d'agradar i la va complementar amb fotografies de viatges. Així mateix, va treballar com a periodista fotogràfic independent per a altres revistes, com *McCall's*, *Vogue* i *Fortune*.

Durant els anys 1955 i 1956, Frank va viatjar per tot l'interior dels Estats Units amb la seva dona i els seus dos fills, Pablo i Andrea, i va recopilar material per a la que seria la seva obra principal.

Des de finals de 1957 fins a finals de 1963, Frank va treballar amb el departament de promoció de *The New York Times* com a fotoperiodista independent.

A principis dels seixanta, quan el seu nom començava a sonar, Frank es dedicava al cinema de forma experimental i va realitzar diferents treballs, entre ells, un de molt controvertit sobre els Rolling Stones. El 1971 reprendria la fotografia amb una sèrie autobiogràfica, *The Lines of My Hand (Les línies de la meva mà)*. Va començar a experimentar amb Polaroid i va incorporar el collage i el text en les seves instantànies.

El 1995 va crear la Fundació Andrea Frank, que dona suport als artistes amb beques. La seva obra va seguir sent principalment pel·lícules autobiogràfiques i fotografies.

Técnica i estil

Robert Frank va ser un dels fotògrafs més influents del segle XX.

Tenia 31 anys quan, animat per Walker Evans i subvencionat amb una beca Guggenheim, es va llançar a recórrer els Estats Units en cotxe. Nou mesos, 10.000 milles, 30 estats, 767 rodets, 27.000 imatges donarien forma al llibre *The Americans*.

Frank va disseccionar Amèrica amb la mirada impol·luta d'un estranger. Una visió profunda i poètica que revelava allò que s'amagava després del somni americà. Va començar a veure els Estats Units com un lloc sovint trist i solitari, amb un èmfasi excessiu en els diners, i va posar de manifest la injustícia social, les diferències racials, la soledat i la tristor, i ho va fer utilitzant un llenguatge mai vist fins llavors. Les seves imatges són pura vida i sentiment, res d'instants bonics; la seva forma de veure la vida és una realitat sempre aliena a les regles que intenten ordenar-ho tot.

L'ús de desenfocaments, sobreexposicions i subexposicions, pel·lícules amb gra, còpies contrastades i talls radicals s'oposaven als estàndards de qualitat tècnics i estètics i donaven a la fotografia de Frank aquest toc cru, ambigu i impactant que l'autor perseguia. Frank volia atrapar immediatament l'espectador, però també deixar-lo amb tants interrogants com respostes.

Obra

El 1950 va participar en l'exposició col·lectiva "51 American Photographers" al Museu d'Art Modern de Nova York (MoMA).

El 1958 va publicar el que va ser el seu treball més destacat, el llibre de fotografia *The Americans*, el qual està fortament influït pel període de la postguerra. Aquesta obra es convertirà en tot un referent en el món de la fotografia.

El 1972 va reprendre la fotografia i va publicar la primera de diverses edicions de *The Lines of My Hand*, un llibre que estudiava la seva trajectòria i, particularment, la seva fotografia primerenca.

El 1986 es va organitzar al Museu de Belles Arts de Houston la primera retrospectiva a gran escala de les seves fotografies.

El 1996 va rebre el Premi Internacional de la Fundació Hasselblad.

La seva trajectòria ha estat reconeguda amb altres importants premis, com l'Erich Solomon (1985), el Cornell Capa Award (1999) o el Premi PHotoEspaña 2007, entre d'altres. La seva obra se segueix mostrant en museus de tot el món.

Enllaços

Entrevista a Robert Frank (2015)

Exposició au Jeu de Paume (2009)

Llibre The Americans

Llibre The Lines of My Hand

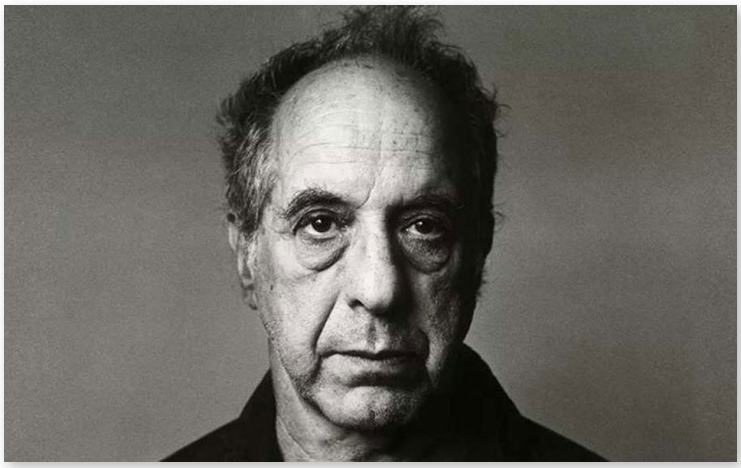

Robert Frank

PUPPES
R.I.P

Jo soc Vivian Maier
El repte

Aquest cop us proposem un repte molt especial. Per poder-lo afrontar, cal que, en primer lloc, us presenti Vivian Maier.

Vivian Maier és una de les fotògrafes que més m'ha cridat l'atenció en aquests darrers anys. He de confessar que el fet que em causés tant impacte es deu a tres motius, no sabria dir en quines proporcions:

- La qualitat, en alguns sectors qüestionada, de la seva obra.
- La seva obra va ser descoberta una vegada ella ja era morta. La seva vida i les circumstàncies que l'envolten estan cobertes de misteri.
- Una forta campanya propagandística i mediàtica.

Coneguem una mica Vivian Maier.

La descoberta
Tot comença l'hivern del 2007: un jove de Chicago, John Maloof, està preparant un llibre d'història sobre la ciutat. Busca imatges per il·lustrar-lo i decideix anar a una subhasta –similar a les del mercat de Bellcaire de Barcelona, res sofisticat com Sotheby's–. Als Estats Units aquestes subhastes són força habituals i Maloof les coneix molt bé per tradició familiar (el pare i l'avi n'eren assidus).

John Maloof adquireix diverses caixes amb negatius per un valor de 308 dòlars. Al món de les revendes els negatius eren habituals, però també molt poc valorats. L'única dada que li donen és que la fotògrafa era una tal Vivian Maier. Fa una recerca a Google i no obté cap resultat. Mirant a contrallum els negatius veu que no li serveixen per al llibre i els abandona en un armari. Passat un temps reprèn l'interès i n'escaneja uns 200. Crea un blog on els va publicant i la reacció és espectacular, amb nombroses visites. L'èxit del blog el porta a contactar amb diverses galeries, però totes refusen el material.

John, convençut que es tracta d'un bon material i encoratjat per l'èxit del blog, decideix reunir tot el material possible i compra més caixes als subhastadors. Entre tot el que adquireix a la subhasta hi troba una nota amb una adreça i un número de telèfon. Hi truca i pregunta per Vivian Maier. La persona que respon li diu que sí, que havia estat la seva mainadera, feina considerada de poc prestigi i mal pagada, i que tenen en un guardamobles molta *merda* –literal– de la qual ja estaven cansats i que tenien la intenció de llençar. John ho evita. Entre el munt de coses troba un vell bagul amb:

- 100.000 negatius
- 700 rodets color, no revelats
- 2.000 rodets blanc i negre, no revelats
- 150 pel·lícules de 8 i 16 mm
- Moltes cintes de casset

Un total aproximat de 150.000 fotos. Gairebé no hi ha còpies en paper i hi ha molts negatius i material sensible sense revelar. Les poques còpies en paper no són bones: potser Vivian Maier no en sabia, no tenia mitjans, no li agradava? No ho sabem. Recordem que diuen que Cartier-Bresson odiava el laboratori.

Poc després de la troballa del bagul, John troba a internet l'esquela mortuòria de Vivian.

John, desbordat amb tant material, torna a sol·licitar ajuda a galeries i museus, i la resposta és un no rotund. Són contraris a mostrar material que l'autor no ha positivat en paper, no el volen interpretar. Tota tria de fotografies en paper seria ara aliena a l'autora. Quina foto hauria escollit? Com l'hauria positivat? No ho sabrem mai.

Anhelós d'ensenyar l'obra de Vivian Maier, John aconsegueix que el Centre de Cultura de Chicago munti una exposició. Això és el boom, l'explosió del fenomen Vivian Maier: l'èxit és total.

Què sabem de Vivian Maier (Nova York, 01/02/1926 – Chicago 21/04/2009)
Nascuda a Nova York, passa part de la seva joventut a França, d'on era la mare.

En una antiga foto de l'artista, John veu un campanar d'església i aconsegueix identificar-lo com a pertanyent a un petit poble de 250 habitants dels Alps Francesos (Saint-Bonnet-en-Champsaur). Es trasllada al poble i reconstrueix els inicis de Vivian, filla d'un matrimoni en què el pare aviat desapareix d'escena. La família no té cap arrelament sentimental; una tieta seva mor i deixa l'herència a una amiga. L'alcalde del poble qualifica Vivian d'estranya: "feia fotos a tothom, l'any 1950 només es feien fotos a les comunions". El rastre continua a Nova York, on va treballar en un taller clandestí de costura.

Del que més sabem és de la seva etapa de mainadera. John localitza diferents cases on Vivian va servir i es troba amb els qui la van conèixer. Els qualificatius més repetits són: solitària, misteriosa, excèntrica, estranya, paradoxal i reservada.

Vestia de manera estranya, com una obrera de les fàbriques de l'URSS, i sempre portava a sobre la seva càmera. Soltera, sense cap amor conegut ni fills.

Aprofitava els passejos amb els nens que cuidava per fer fotos; sovint anava a suburbis, i fins i tot els va portar a un escorxador d'animals.

La seva prioritat eren les fotografies. Un dia un cotxe va topar amb un nen. L'infant accidentat restava a terra i, mentrestant, Vivian feia fotos de tota l'escena. En cap moment es va interessar per l'estat de la criatura.

Era una dona intel·ligent i coneixedora del món on vivia, interessada per la política. Enregistrava cassets amb entrevistes a la gent del supermercat o del carrer. També tenia un costat fosc, escabrós: col·leccionava notícies d'assassinats i fins i tot recorria els escenaris on s'havien produït. Hi ha qui considera la possibilitat que tingués alguna malaltia mental.

No parlava mai d'ella mateixa, donava noms falsos i escrivia el seu cognom de múltiples maneres: Maier, Meyer, Mayer, Mayers, Mair.

Sense recursos econòmics, va passar el final dels seus dies gràcies a l'aportació de persones a les quals havia cuidat quan

eren infants i que li pagaven el lloguer d'un petit apartament. Solitària, alienada i en la indigència, passava llargues hores asseguda en un banc, on un dia va morir.

Avui, Vivian Maier és reconeguda en moltes esferes, però el món de l'art encara es nega a acceptar-la.

John Maloof afirma que tots els beneficis obtinguts de la comercialització de l'obra de Vivian Maier es reinverteixen en la tasca de fer entrar la fotògrafa en els llibres d'història de l'art i la fotografia.

Preguntes sense resposta
Per què feia fotos?
Per què feia tantes fotos?
Per què no les va ensenyar mai a ningú?
Li agradaria veure que les seves obres són ara exposades?
El que veiem és tot obra seva?
Per mostrar la seva obra, què triem, què mostrem, com ho mostrem?

I una paradoxa: veiem fotos que ella mai va veure, recordeu que hi havia centenars de negatius sense positivar.

Tècnica
Utilitzava una Rolleiflex de format quadrat.

El fet d'operar a l'altura del melic dona un punt de vista baix, alhora que representa una actitud poc agressiva enfront de les persones fotografiades.

No intervé en l'escena: adopta una actitud de *voyeur*.

A les seves imatges no hi ha crítica social.

Composició i enquadraments acurats, molt cuidats.

Fa gran quantitat d'autoretrats amb les següents característiques:

- Ella mateixa forma part de l'escena.
- Sovint apareixen diferents plans.
- Sovint passa alguna cosa, és dinàmic.
- Utilitza els reflexos en miralls i altres superfícies com aparadors.

Enllaços
Pàgina oficial

Documental. Finding Vivian Maier

El repte: Jo soc Vivian Maier!
Ara que ja coneixeu Vivian Maier, no hi ha excusa per no participar en aquest repte.

- Tema: Autoretrat (inspirat en els de Vivian Maier)
- Nombre de fotos: 1
- Lliurament: Envia la foto (arxiu adjunt) a donec.perficiam.foto@gmail.com
- Indica'ns el teu nom i cognom
- Format: JPG/JPEG
- Resolució/mida: la màxima possible
- Títol: cap
- Període de lliurament del 18/06/2021 al 09/07/2021

Les fotografies seran publicades al pròxim número de *Donec Perficiam*.

Accepta el repte!

Una foto amb història

Irene Julve

John Rosillo, delegat a Espanya de la promotora Kepro, va ser condemnat a més de cinc anys de presó i una multa de 3.500 milions de pessetes per frau en la compra de solars durant el projecte de construcció del barri de Diagonal Mar. Tres delictes a la hisenda pública que el senyor Rosillo va evitar pagar fugant-se a Panamà el 2002.

El 1989 Santiago Sardà, representant dels propietaris de dos terrenys del front marítim, es va posar en contacte amb Rosillo amb la intenció de vendre'ls-hi. Entre tots dos van arribar al següent acord: crearien una societat insolvent que després vendria els terrenys a Kepro. D'aquesta manera, s'estalviarien una part dels impostos de transmissió patrimonial i de l'IVA, que recauria sobre aquesta societat instrumental. Per dur a terme el pla es van posar en contacte amb els advocats Alfredo i Ricardo Saenger. Aquests dos germans van fer testaferros de l'empresa Promociones Financieras del Maresme (Profimar) a Juan F., deficient mental, com a accionista únic, i a Tula P., una assistenta domèstica sense papers que no sabia ni llegir ni escriure, com a apoderada.

Profimar va comprar els terrenys per 600 milions de pessetes i els va vendre a Kepro per 1.188 milions el mateix dia. Com que Profimar no va liquidar els impostos corresponents, Hisenda va engegar una inspecció i el 1992 va enviar una citació a casa de Juan F., qui, amb tota la seva bona voluntat, va avisar els germans Saenger. Aquests van vestir-lo amb roba i complements elegants, li van donar 60.000 pessetes i el van enviar a Caracas amb un bitllet només d'anada i sense cap contacte a la ciutat. A Juan F. el van atracar només baixar de l'avió i va estar vagarejant per la capital de Veneçuela durant 25 dies, fins que va trobar una sucursal del Banc Exterior d'Espanya. En veure en un cartell el nom del seu país d'origen va entrar a preguntar. Els empleats van contactar amb l'ambaixada, que va poder comprovar com existia una denúncia de la seva família per desaparició i el van retornar a casa. De Tula P. no se sap la seva sort, mai ha pogut ser localitzada.

Kepro i Profimar també van comprar fraudulentament els terrenys de Macosa, en un altre cas judicialitzat del qual segur que tindrem ocasió de parlar. I encara més, un inspector d'Hisenda, que va descobrir aquestes irregularitats en una inspecció fiscal a Kepro, va intentar extorquir John Rosillo, qui el va denunciar, fet que va acabar destapant el cas de corrupció de la Delegació d'Hisenda a Barcelona. Kepro va acabar fent fallida i la immobiliària texana Hines va reprendre el projecte de Diagonal Mar que perillava. Els tractes de Hines amb l'Ajuntament de Barcelona els deixem també per a un futur article.

John Rosillo va morir el 2007 a l'hotel on residia a Panamà.

La vista des de la Torre de les Aigües sobre els terrenys del que és ara Diagonal Mar i el Front Marítim la va prendre Josep M. Cortina Palou el 1998 i és la foto número 14184 de l'Arxiu Històric del Poblenou.

Anna Atkins (1799 – 1871)
La botànica i fotògrafa anglesa Anna Atkins ostenta el mèrit de ser la primera persona a publicar un llibre il·lustrat amb imatges fotogràfiques.

Al poc de néixer i a conseqüència de les complicacions del part, la mare d'Anna Atkins va morir. Arran d'això, la relació amb el seu pare, John Children, científic i director de la secció d'Història Natural del Museu Britànic, va ser molt estreta. La noia va rebre una formació científica molt acurada i va desenvolupar un gran interès per la botànica, fins al punt de ser admesa a la Botanical Society de Londres.

L'interès per les noves tècniques fotogràfiques que s'estaven desenvolupant en aquell moment li va arribar a través del dibuix. John Children havia traduït del francès un llibre sobre petxines del naturalista Jean Baptiste Lamarck, i Anna, que era una gran dibuixant, l'havia il·lustrat. Uns anys més tard, el botànic anglès William Henry Harvey, especialista en algues, va publicar el *Manual d'algues marines britàniques*, llibre on es classificaven i identificaven nous espècimens de botànica marina, però sense cap il·lustració que ajudés a reconèixer-los. Va ser llavors quan Anna Atkins va adonar-se de la dificultat que suposava dibuixar amb precisió aquest tipus de plantes. A través dels contactes del seu pare dins la Royal Society, va conèixer de primera mà els fotogrames creats per William Henry

Fox Talbot, els calotips. Ella i el seu pare van arribar a adquirir una màquina per produir-ne, però poc després el químic John Herschel va presentar el seu procés fotogràfic, que millorava i abaratia el de Talbot i que el simplificava perquè no requeria màquina: la cianotípia.

Anna Atkins, que tenia una àmplia col·lecció d'algues que ella mateixa havia anat recol·lectant a la costa i als llacs, va il·lustrar amb aquest nou mètode fotogràfic el llibre de Harvey. Òbviament cada cianotípia era una imatge única, així que havia de realitzar-les diverses vegades per fer les diferents còpies del llibre. Cada exemplar constava de més de 400 imatges. Se'n conserven menys de vint còpies (possiblement totes les que va fer) i tenen un gran valor científic i també econòmic: el 2004 es va subhastar un exemplar que va arribar vora les 230.000 lliures esterlines.

El llibre d'Anna Atkins *Fotografies de les algues britàniques: cianotípies*, que va autoeditar el 1843 sense intenció de comercialitzar-lo, completava la important feina que havia fet Harvey i va contribuir a una més senzilla identificació dels exemplars descrits. Va continuar treballant-hi fins al 1853 ampliant-lo fins als tres volums. Uns mesos més tard que Anna publiqués el primer exemplar, va sortir un fascicle del que serà el primer llibre il·lustrat amb imatges fotogràfiques amb finalitats comercials: *The Pencil of Nature*, de Talbot. Possiblement, més conegut que el llibre d'Atkins, qui va caure en l'oblit després de la seva mort a pesar que aquesta no va ser la seva única publicació: posteriorment, amb l'ajuda de la seva amiga Anne Dixon, va crear *Cianotips de falgueres britàniques i estrangeres* (1853), i el van ampliar l'any següent incloent-hi plantes amb flors.

Anna Atkins va comprendre de seguida que la fotografia permetia un major rigor científic que el dibuix, però en les imatges va traslladar-hi també la vessant artística. Les seves composicions són harmonioses, manté simetries, disposa bellament els elements. La majoria de les cianotípies es mantenen el dia d'avui en molt bon estat de conservació, clares i nítides, gràcies primer a la qualitat del paper que usava, però també pel domini que tenia de la tècnica, controlant amb precisió el temps d'exposició.

El 1865 va donar els seus herbaris al Museu Britànic, on encara es conserven.

És un plaer presentar-vos de nou unes fotografies de natura que ens queda ben a prop de casa nostra i de la qual podem gaudir fàcilment.

El martinet blanc comú té el bec prim, llarg i negre i les potes negres amb els dits grocs. En vol, les potes sobresurten clarament per darrere de la cua. L'adult, en època nupcial, té dues plomes filiformes blanques al clatell i altres plomes esfilagarsades al dors i al pit

Martinet blanc al Parc de Diagonal Mar

El pardal comú és una de les espècies més conegudes. És de color marró pel dors i les ales. El pit i els laterals del cap són de color gris clar. El mascle té una taca negra a la part superior del pit que el fa clarament identificable. La femella no té aquesta taca.

Pardal comú al Parc del Litoral

El corb marí és un ocell de gran mida i pesa uns 2,5 kg. Té el plomatge de color fosc, taques blanques a les galtes i a la part superior del coll, i una taca groga ataronjada a la base del bec, que és molt fort. Les potes són curtes i fosques i els dits estan units per una membrana.

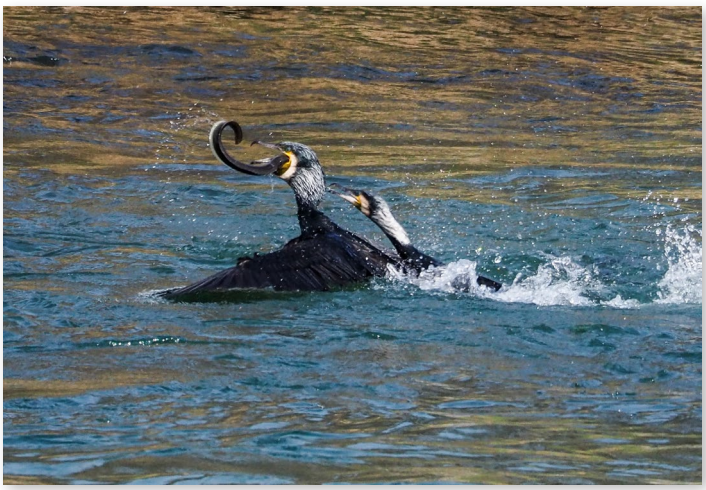

Corbs marins disputant-se una anguila al riu Besòs

El xibec cap-roig és el més gros dels ànecs cabussadors. Té el port rodanxó. El mascle presenta, en plomatge estival, el bec roig vermelló, el cap roig terrós, pit i ventre negres i flancs del cos blancs, i el dors i la part superior de les ales de color terrós fosc. En vol, tots dos sexes presenten una franja alar de color crema. La femella és de color terrós clar amb la part superior del cap terrós fosc i les galtes blanques.

Xibec cap-roig i la seva parella en estat amorós a la reserva natural del Remolar-Filipines

El martinet menut fa uns 35 cm de llarg i pesa al voltant de 150 g. El mascle per sobre és de color negre verdós brillant i per sota és de color marronós. Les ales són negres amb una gran taca de color clar i la femella és més marronosa. Té el bec llarg i groguenc i les potes són verdoses.

Martinet menut a la Reserva Natural del Remolar-Filipines

El cabussó collnegre fa 28–34 cm de llarg. L'adult és inconfusible a l'estiu amb el cap i el coll negres i amb un plomatge de la part auricular groc. L'exemplar de la foto du el plomatge de quan no cria.

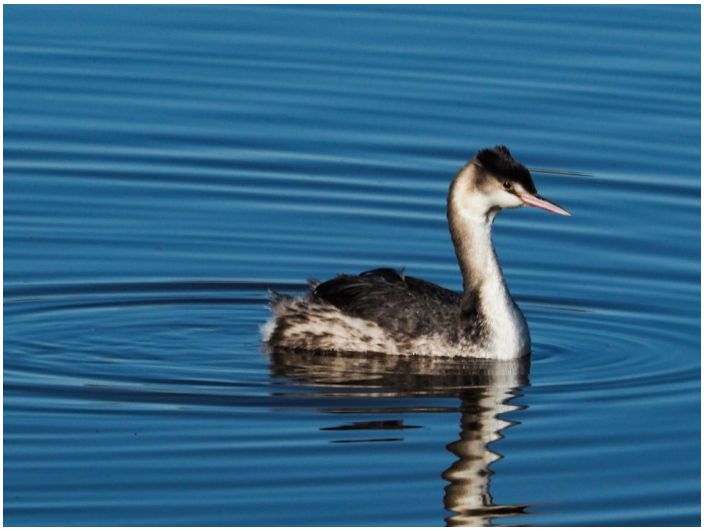

Cabussó collnegre a la Reserva Natural del Remolar-Filipines

Elliott Erwitt
"La fotografia és l'art de l'observació. Es tracta de trobar alguna cosa interessant en un lloc ordinari. M'he adonat que té poc a veure amb les coses que veus i molt amb com les veus."

Escala Clínica Barraquer

Història de l'edifici i l'escala

L'edifici es va construir els anys trenta, quan a Catalunya el paradigma arquitectònic hegemònic eren les idees progressistes del GATCPAC, seguidor de l'escola Bauhaus alemanya. No obstant això, l'arquitecte de la clínica Barraquer, el sarrianenc Joaquim Lloret Homs, preferia altres corrents trencadors del moment, com el Moviment Modern.

El racionalisme també es fixa molt en la distribució de les estances i, sobretot, en l'optimització de la llum natural que hi arriba. Cada planta de la clínica està organitzada al voltant de dos patis centrals que il·luminen de dalt cap a baix totes les sales de reunions de l'edifici. La decoració original era art déco, la pròpia dels anys trenta, i n'han quedat traces destacades, com l'elegant escala de cargol.

També conté moltes referències a l'Antic Egipte, com un ull d'Horus sobre la mateixa escala principal, ja que el doctor Barraquer n'era un admirador.

El portal arquitecturacatalana.cat permet conèixer més a fons la Clínica Barraquer a través d'una fitxa detallada i comentada.

Com vaig fer la fotografia

Aquest edifici es pot visitar de forma lliure. Em vaig presentar a la recepció i vaig explicar que era aficionat a la fotografia. Vaig demanar si em permetrien fer fotos de l'escala des de dalt i des de baix i molt amablement em van indicar on era l'ascensor i que fes al meu aire, evitant entrar en altres dependències del centre.

Totes les fotos les he fet sense trípode, ja que la tipologia de foto no ajuda. Són espais reduïts i el trípode em trauria amplitud de camp si vull abastar el màxim d'escala.

Després de pujar unes escales que hi ha a l'entrada ja podem començar a fer proves de com quedarà millor enquadrada l'escala principal. A la part inferior és possible que hi hagi menys llum; llavors caldrà jugar una mica amb la velocitat per mirar que la foto quedi ben il·luminada; en altres casos caldrà, a més a més, utilitzar el flaix.

Amb l'ascensor es puja al darrer pis, des d'on tornem a fer proves per veure des de quin angle quedarà millor la foto. Normalment a la part superior hi ha més llum i, per tant, menys problemes amb la velocitat, i el flaix tampoc farà falta. Des de dalt i sempre que puguem, amb la càmera amb la corretja al coll, perquè no caigui fent la foto. Si volem o necessitem que quedi més centrada, llavors amb molt de compte o fixant la corretja al canell,

estirem la càmera cap al centre de l'escala i tirem la/les fotos (aquí el pols serà molt important), ja que no la podem recolzar enlloc.

En funció de l'hora del dia tindrem entrada directa de la llum del sol a les escales que ens donarà un bon joc d'ombres, tot i que també hi ha el perill que l'excés de llum provoqui que algunes parts puguin sortir una mica cremades.

Com anireu veient, des de dalt o des de baix, les fotografies de les escales poden ser totalment diferents, fins i tot, sense cap tipus de semblança, com si estiguéssim fotografiant escales diferents.

Joan Fontcuberta
"La fotografia pot ser versemblant però no veritable."

Avions, trens i spotting

Manel Garcia

En aquesta edició de *Donec Perficiam* les fotos que veureu són el fruit d'un fotògraf aficionat, amb una base tècnica completament autodidacta. Són anys d'activitat diversa que en gran manera ha anat evolucionant en la mesura que la vida professional i d'oci m'ho ha anat permetent. Soc del parer que la fotografia s'aprèn sobretot practicant i fent moltes fotos. Ara això és més fàcil, ja que amb la fotografia digital tenim moltes més possibilitats. Com podreu comprovar, jo vinc del món analògic i era complicat i car fer moltes fotografies i revelar-les, tant és així que em vaig passar a les diapositives, ja que sortia un xic més barat.

Algú em va parlar d'una "gent que feia fotos d'avions" i em vaig aventurar a provar-ho i les explicacions i els coneixements d'amics que he anat fent al llarg dels anys m'han ajudat a entendre tot un món que per a mi era desconegut.

Durant aquesta maleïda pandèmia el tràfic aeri ha baixat de forma escandalosa, a l'igual de la majoria d'activitats. Esperem que ara sigui el moment de reprendre-les de nou, malgrat que sabem que res serà igual.

Us presento fotos d'un petit recorregut per aeroports propers: Aeroport del Prat, Aeroport de Lleida-Alguaire, Aeroport de Reus, Aeroport de Sabadell i Aeròdrom d'Òdena.

Aeroport de Barcelona-El Prat (el 2019, l'Estat va imposar el nom d'Aeroport de Josep Tarradellas Barcelona-El Prat).

És l'aeroport més gran de Catalunya i el setè amb més trànsit de passatgers d'Europa. L'agost de 2013, per primera vegada, l'aeroport de Barcelona va convertir-se en l'aeroport amb més passatgers d'Aena.

L'aeroport té tres pistes d'enlairament i aterratge. Dos en paral·lel, denominades 07L/25R i 07R/25L, i una de creuada, anomenada 02/20. Disposa de dues terminals: T1 i la T2. Les dues terminals sumen un total de 268 taulells de facturació i 64 passarel·les d'embarcament. Les operacions a l'aeroport estan restringides exclusivament a vols instrumentals, i estan prohibits els vols VFR (vol en regles visuals), excepte els vols sanitaris, d'emergències i governamentals.

Avió d'Emirates Airline, Airbus 380

Spotters a contrallum

Entrada per la R-25 a contrallum al capvespre

Sortida i repassada general dels spotters

Aeroport de Lleida-Alguaire
És un aeroport que dona servei a la ciutat de Lleida i les comarques properes. La nova infraestructura s'ubica dins del terme municipal d'Alguaire i té caràcter regional, és a dir, abasta qualsevol distància europea de manera similar a la de l'aeroport de Reus o el de Girona.
La ubicació d'un aeroport, a l'altiplà d'Alguaire, molt proper a Lleida, va partir de les prioritats del govern en matèria d'equilibri territorial i diversificació econòmica. L'objectiu fou crear a la zona de ponent un aeroport regional per donar servei tant de passatgers com logístic a la demarcació.

Aeroport de Reus
És un aeroport destinat a donar servei a la part occidental de Catalunya. Té a la vora les instal·lacions de la Base Aèria de Reus i del Centre d'Estudis Superiors de l'Aviació, adscrit a la Universitat Rovira i Virgili, i de l'Aeroclub de Reus, fundat l'any 1935. Gran part de les seves pistes estan dins el terme municipal de Constantí.

L'aeroport disposa de dues plataformes d'aterratge/enlairament, amb dues pistes denominades 07/25, amb 45 m d'amplada i 2.445 m de llarg de formigó.

Enlairament a l'aeroport de Reus d'un vol turístic, en una jornada d'Open Day

Aeroport de Sabadell
L'aeroport o aeròdrom de Sabadell està situat al sud-oest de la ciutat, al Vallès Occidental.

Disposa d'una pista d'aterratge de 1.050 m a 148 m d'altura sobre el nivell del mar. Juntament amb l'aeroport de Madrid-Cuatro Vientos és el més important en operacions d'aviació general d'Espanya, amb més de 200 aeronaus, i supera les 40.000 operacions anuals.

Aeròdrom d'Òdena-Igualada
L'Aeròdrom Igualada-Òdena General Vives (o simplement Aeròdrom Igualada-Òdena)està situat en terreny del municipi d'Òdena, a uns 60 km de Barcelona. Disposa d'una pista d'aterratge d'asfalt de 900 m i és a 330 m sobre el nivell del mar.

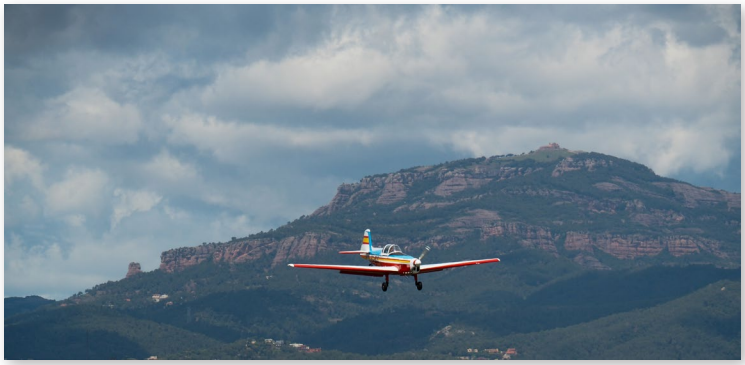
Aeròdrom de Sabadell, jornada de portes obertes

Derivas al Coliseum

Josep Maria March

Derivas al Coliseum

El passat 20 de maig, Derivas, banda tribut a Héroes del Silencio, feia un concert al teatre Coliseum de Barcelona.

He de confessar que mai havia estat un seguidor d'Héroes, però Derivas sona molt bé, compten amb una efectiva posada en escena i uns músics de gran nivell.

Però, siguem sincers, el meu interès no és musical, sinó fotogràfic, així que passo a explicar com vaig fer el reportatge, amb l'única finalitat de satisfer alguna curiositat. No és la meva intenció donar cap consell; senzillament us explicaré la manera en què vaig abordar l'empresa.

Uns dies abans

L'imprescindible: aconseguir un passi o autorització. En aquest cas em va ser fàcil, hi tenia molt de guanyat, ja que m'uneix un lligam d'amistat amb el bateria del grup. Això no t'assegura l'èxit, però t'hi acosta molt.

Converses amb la banda, amb el teatre i permís aconseguit!

El dia abans

Tria i preparació de l'equip.

- Càmera: aquí no hi ha on escollir, serà el debut en concerts de l'Olympus EM-5 MIII que substitueix la finada Canon 5D MIII.
- Òptiques: imprescindible cobrir un ampli rang de distàncies focals amb una gran lluminositat. Per això poso a la bossa: 7-14 mm, 12-40 mm, 40-150 mm –tots a 2.8–, i el meu estimat 8 mm (ull de peix), a 1.8.
- Bateries: quatre, acabades de carregar.
- Targetes: tres de 64 GB, acabades de formatar.
- Roba: samarreta negra, imprescindible per passar tan inadvertit com sigui possible. I porto també una altra samarreta de recanvi i una ampolla petita d'aigua: sé que l'exigència física de l'esdeveniment les fa necessàries.
- Lot amb llum vermella: sovint canvio d'òptica entre bambolines. Amb llum escassa, el fet que la llum sigui vermella fa que no m'enlluerni i que les pupil·les no es dilatin; així continuen adaptades a la llum existent.

El dia del concert
L'espectacle començava a les 20.00. Vaig arribar al Coliseum a les 17.30, dues hores i mitja abans. Pot semblar una exageració, però per a mi resulta imprescindible per diversos motius:

- Conèixer els integrants de la banda. Amb la càmera encara a la bossa, m'agrada conèixer qui he de fotografiar, però sobretot intento que ells em coneguin a mi, que s'acostumin a la meva presència, gairebé que sigui un més d'ells.
- El *backstage*. M'agrada molt capturar la litúrgia d'abans d'un concert. Les proves de so i de llum, els nervis perquè hi ha alguna cosa que no sona correctament... Són uns moments únics i íntims. Poc després tothom podrà veure el concert, però aquells instants previs són només per a mi.
- Reconeixement del lloc. M'agrada conèixer tots els racons, si puc pujar i per on pujar als pisos superiors, quin és el millor camí entre l'escenari i la platea... El fet de conèixer el lloc em dona seguretat.
- Identificar-me al personal de seguretat. Per molt permís que tingui, sempre prefereixo presentar-me als de seguretat, parlar una estona amb ells. M'estalvia problemes i a vegades em proporciona informació útil.

Durant el concert
El moment ha arribat, el caos fotogràfic ja és aquí.

Fotogràficament un concert (de rock) és una situació molt difícil i canviant. Llums de diferents intensitats que varien molt ràpidament de color i posició i que il·luminen tan sols una part de l'escena. Si el pla és obert, les diferències d'il·luminació entre zones poden variar diversos diafragmes.

Així que, generalitzant, toca apujar sense por l'ISO (3200/6400), obrir diafragma (f/2.8) i triar una obturació no massa lenta (1/100 s), ja que els músics es mouen ràpidament.

En aquest concert he utilitzat principalment el mode prioritat a la velocitat per evitar el desenfocament de moviment, encara que depèn del que busco també he utilitzat prioritat a l'obertura i alguna en manual.

I –el que al final esdevé un drama– faig servir ràfega per encertar el moment en què el maleït focus juga a favor meu i el músic no està amb una ganyota estranya. Això vol dir que a la tornada a casa em trobo amb molts RAW a triar i processar.

Durant el concert no paro ni un segon, em moc de dalt de l'escenari a la platea i d'aquí al primer o segon pis, infinitat de vegades; és un desgast físic important. Soc corredor i amb coneixement de causa comparo l'esforç de cobrir un concert amb el d'una cursa de cinc quilòmetres. Suposo que hi ha altres maneres d'afrontar el reportatge, però a mi, mentre el cos aguanti, és aquesta la que m'agrada. L'endemà les fiblades estan assegurades.

Malgrat aquest constant anant i venir, sempre tinc una màxima: destorbar el públic el mínim possible. Quan estic a platea davant l'escenari estic ajupit i si m'he d'alçar per disparar ho faig ràpidament, no m'hi recreo, sovint disparo a cegues, per intuïció.

Una altra cosa a tenir en compte: durant tot el concert arrossego la bossa a l'esquena, he de tenir l'equip sempre al meu abast i deixar-lo en qualsevol racó no m'inspira gens de confiança.

Quan tot acaba, sense pressa, m'acomiado de la banda i del personal del teatre.

Arribo a casa a mitjanit, cansat, molt cansat. Satisfet, ja que crec que la cosa ha anat bé, i intranquil perquè encara no he vist el material, no ho faré fins a l'endemà. Ara el que toca és la irrenunciable i reparadora dutxa i descarregar les targetes al disc dur que automàticament es repliquen al disc mirall del NAS.

El dia després
Ara arriba una altra feinada, que divideixo en quatre parts:

- Restabliment de l'equip. Cal netejar les òptiques, sovint amb els ràpids canvis acaben amb ditades. Posar ordre a la bossa, recarregar les bateries, formatar les targetes, etc.
- La tria. Ja he dit que era un drama, no m'agrada disparar en ràfega, però en concerts em dona molta seguretat, encara que després ho he de pagar amb feina. Em trobo davant la pantalla amb 936 fotos. Cal descartar-ne moltes, primer les defectuoses tècnicament, després les duplicades i, finalment, les que no aporten res. Un cop fet em trobo amb les supervivents, tan sols 76, és a dir, el 8%.
- Processat RAW. Amb Lightroom tracto els RAW aplicant uns ajustos bàsics, temperatura de color, il·luminació i reenquadraments.
- Processat JPG. L'acabat final el faig amb Photoshop i bàsicament consisteix a aplicar una discreta reducció del soroll i redimensionar els arxius a mida web.

Per acabar, queda reanomenar els arxius, arxivar-los degudament, penjar-los al web i compartir-los amb els membres de Derivas.

Acostumo a calcular que una hora de feina in situ comporta una hora de feina a posteriori. Al Coliseum varen ser sis hores, no vaig errar el càlcul.

I ho tornaria a fer...
Aquesta és la història d'aquest concert. Ja ho heu vist, molta feina i cansat, però ho tornaria a fer, friso per tornar-ho a fer. M'ho passo molt bé. Cada concert o situació fotogràfica és un repte i a mi m'agrada enfrontar-m'hi, lluitar i intentar treure'n el millor rendiment, sempre des d'una vessant totalment d'aficionat.

El reportatge aquí.

Epíleg
Dades estadístiques

Òptiques

mm	Fotos	%
40 -150	29	38%
7 - 14	23	30%
8	19	25%
12 - 40	5	7%

ISO

ISO	Fotos	%
6400	38	50%
4000	6	8%
1600	5	7%
2000	5	7%
400	4	5%
1000	3	4%
1250	3	4%
2500	3	4%
3200	3	4%
500	2	3%
5000	2	3%
200	1	1%
800	1	1%

Diafragmes

f	Fotos	%
2,8	44	58%
3,5	16	21%
1,8	13	17%
5,6	2	3%
4	1	1%

Mode d'exposició

Mode	Fotos	%
Prioritat velocitat	55	72%
Prioritat a l'obertura	11	14%
Manual	10	13%

Hores

Tasques	Hores
El dia després	6.5
El concert	6,0
El dia abans	1,0
Total	13,5

***Sleeping by the Mississipi*, d'Alec Soth**

Sleeping by the Mississipi és un d'aquells fotollibres que, en un primer moment, no em va arribar. Quan això succeeix acostumo a donar-li temps, i sobretot a donar-li segones i terceres oportunitats. I ho faig perquè a vegades no acabo d'entendre el missatge a la primera, com a mínim, no en tota la seva profunditat.

De la mateixa manera, també sé per experiència que a vegades les cançons que m'enganxen de manera massa immediata em poden acabar cansant al cap de poc temps, potser per un excés de superficialitat comercial. I per contra, tot i que no es tracta d'una norma, a vegades aquelles cançons que al començament no em van dir res s'acaben convertint en aquelles que amb el temps mai em canso d'escoltar.

Salvant les distàncies, opino que amb els fotollibres passa quelcom semblant, i que aquest és un d'aquells fotollibres que lentament et van amarant fins al moll de l'os.

Per altra banda, haig de dir que sento una certa enveja vers els fotògrafs nord-americans. Potser em deixo endur per l'omnipresent influència ianqui, però el fet és que envejo el seu paisatge pla, inacabable, ple de carreteres, de pobles mig abandonats on el temps sembla haver-se aturat i plagat de personatges singulars i friquis de tota mena. Tot plegat, un escenari que m'encantaria poder fotografiar i que tinc la sensació que a Europa, per sort o per desgràcia, no tenim.

Quelcom semblant és el que va fer aquest fotògraf quan va decidir recórrer bona part del seu país seguint el curs del llarguíssim riu Mississipí, que creua els Estats Units de dalt a baix, utilitzant el riu com a fil conductor i com a metàfora de la llarga distància que a vegades separa el mite del somni americà de la realitat.

Per mitjà d'un paisatge fred i desolat, aquest autor ens va mostrant els elements i personatges que hi va trobant i, a la vegada, aborda qüestions delicades com la prostitució, els presos, la pobresa o el fanatisme religiós.

Tot plegat, un recorregut dramàtic que descriu com s'han acabat trencant molts d'aquells somnis idíl·lics de prosperitat i llibertat que la religió o l'ideari patriòtic nord-americà tant prometeren.

Any de publicació: 2004

Nombre de pàgines: 120

Dimensions: 28 x 27.5 cm

Portada: Tapa dura

Llengua: Anglès

Preu: 50 euros

On trobar-lo: Llibreries en línia - Plataformes digitals

Sobre l'autor
Nascut el 1969, viu i treballa a Minneapolis, Minnesota (EUA). El treball d'Alec Soth s'inspira en la tradició purament americana dels fotògrafs "de carretera", a l'estil de Walker Evans, Robert Frank i Stephen Shore.

Ha rebut diverses beques de la McKnight a la Jerome Foundation. Les seves fotografies, presentades en nombroses exposicions individuals o col·lectives, figuren en importants museus públics i col·leccions privades. Alec Soth és representat a la Gagosian Gallery de Nova York i la Weinstein Gallery de Minneapolis. El 2006 va passar a ser fotògraf associat de l'agència Magnum Photos.

Enllaços
Pàgina web de l'autor: https://alecsoth.com/photography/

Article sobre Alec Soth a *El País*: https://elpais.com/cultura/2016/01/12/babelia/1452609605_274315.html

Article sobre Alec Soth a *La Ciclotimia*: https://laciclotimia.com/alec-soth/

Videopost amb una anàlisi del fotollibre realitzada per **Leire Etxazarra**, autora del blog **Cartier Bresson no es un reloj:** https://www.youtube.com/watch?v=jJ3lB36QdF4

Nous fotògrafs

Mònica Lop

DILLUNS 19 D'ABRIL - Treballem la **profunditat de camp**. Hem d'aconseguir el primer terme perfectament enfocat i la resta fora de focus. Condicions de l'exercici: no podem utilitzar una òptica inferior a 50mm i hem de fer servir alguna de les regles d'enquadrament.

Ens n'hem sortit bastant amb l'enfocament de primer pla, però sí que ens costa acabar d'enquadrar i veure els errors; hem d'acostumar la nostra vista a poc a poc.

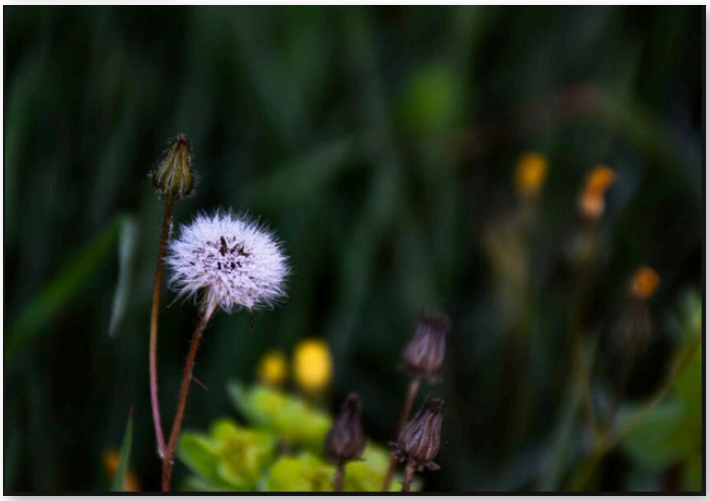

Mònica Lop

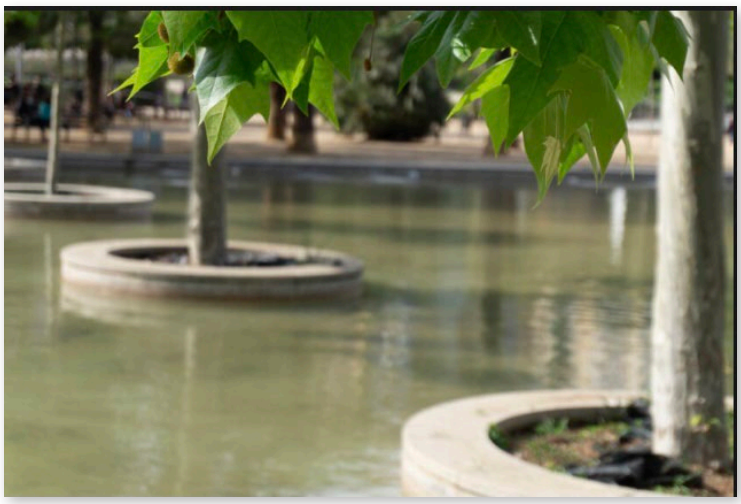

Neus Sánchez

DILLUNS 26 D'ABRIL - Hem comentat diverses vegades que no utilitzem gaire el flaix… Doncs què ens farà fer el *profe*? **Fotografia amb el flaix incorporat** a la càmera. Ha de ser una foto a contrallum, però cal que el model de primer terme surti ben il·luminat.

Veureu la diferència entre la foto amb flaix i sense: ens hem quedat ben parats de com influeix utilitzar-lo o no.

Sense flaix

Amb flaix

Inés Sánchez

Sense flaix

Amb flaix

Eva Capdevila

DIMARTS 4 DE MAIG - Aquesta setmana un gran plaer: hem pogut poder compartir amb el Josep Maria March una exposició sobre fotografia en blanc i negre. Ens ha explicat la seva manera de treballar, el perquè li agrada tant el no-color, i moltes dades que ens han donat una bona lliçó.

Tema de la setmana: **fotografia en blanc i negre amb escala de grisos.**

Àngel Baiges

Rut Terol

Nous fotògrafs

Mònica Lop

DILLUNS 10 DE MAIG - Volen que ens posem en forma i que fem **fotografia esportiva**. Ens recomanen disparar en ràfegues i amb una velocitat d'obturació ràpida per congelar el moviment. Senzillament, no ens ha resultat fàcil.

Maite Mariano

Pere Clarós

A part de les nostres connexions telemàtiques de cada setmana, el dijous 6 de maig vàrem fer una sortida per trobar-nos i practicar una miqueta; ens agrada de tant en tant, ja que la pandèmia ens ha frenat bastant el presencial, començar a veure'ns i treballar en persona al natural.

Ens pot ser útil

Joan Coll

Targetes i jeroglífics

Des dels inicis, l'home ha buscat parlar entre els del mateix clan sense que els de fora l'entenguin. Un metge pot estar parlant cinc minuts i no assabentar-nos de res. D'això se'n diu *argot* o *jerga*. Victor Hugo ho va definir com "el llenguatge de la foscor o de la misèria".

En aquests temps que ens ha tocat viure hem tornat enrere. Tornem a utilitzar els símbols, com els egipcis. Les icones, les emoticones, en són un exemple, i han passat a formar part de la nostra vida.

Si ajuntem les dues, argot i símbols, tenim el poti-poti servit. Un exemple clar són les targetes de memòria que utilitzem a les nostres càmeres. Lletres, números i altres símbols empastifen la seva part davantera. Alguns són útils, d'altres són màrqueting.

Les "ics", emprades convenientment, ens fan la sensació de ser millors. I si no, hi afegim unes "hacs", que també fan maco. Al final, les marques el que volen és vendre, i d'alguna manera ho han de fer perquè el seu producte sembli millor.

De totes maneres, quan les anem a comprar, només ens fixem en la capacitat i agafem la més barata. Almenys així ho faig jo.

Tot i això, algun dels jeroglífics que ens mostren les targetes tenen un significat important i ens poden ajudar a millorar el rendiment que n'obtenim. I això és el que intentaré aclarir aquí. No faré una ressenya extensa, ja cada dia en surten de noves; només parlaré d'allò que és comú en totes elles.

1 i 2. Marca i model. Segons el fabricant, a discreció.

3. Tipus. Les més comunes son SD, Micro SD i Compact Flash. Després en tenim dues de més modernes, XQD i CFexpress. Aquí ens mana la càmera. Hem de llegir les instruccions (és un pal, ja ho sé) i adaptar-nos al que ens digui.

4. BUS o interfase de dades. Està en números romans i com més alt, més velocitat en la transmissió de dades.

5. Velocitat. Aquí les coses es comencen a complicar, no tots els fabricants ho fan de la mateixa manera. Normalment fa referència a MB/s (megabytes per segon). Serveix per donar-nos una idea de com pot de ràpid treballar la targeta.

6. Classe de velocitat. Aquest número sempre apareix dintre d'un cercle. Pot ser 2, 4, 6, o 10. La dada fa referència a la velocitat mínima d'escriptura contínua (sense parar). Molt útil, sobretot si hem de fer vídeo. Per fer-nos-en una idea: si fem vídeo a 1080p/Full HD necessitarem una targeta com a mínim de classe 4 (encara que ens aniria millor una de 6), però si volem fer vídeo en 4K, en necessitarem una de classe 10.

7. Classe UHS. Surt a dintre d'una lletra U i pot ser 1 o 3. Ens serà útil per a la gravació de vídeo. Serien 10 MB/s o 30 MB/s, per a la classe 1 i 3 respectivament. Això ens permet una gravació constant, sense problemes d'aturades o salts.

8. Capacitat de la targeta. Aquí també hem de tenir en compte les característiques de la nostra càmera, ja que normalment tenen límits pel que fa a la capacitat de les targetes. A més i com a dada curiosa, els fabricants utilitzen aquest paràmetre per posar preu a les targetes. Aquí cal buscar una relació entre la qualitat i el preu. Per altra banda, si se'ns fa malbé una targeta o la perdem, com més fotos tingui, més gran serà el nostre plor.

Hi ha més targetes i més embolics, però en parlarem en una altra edició.

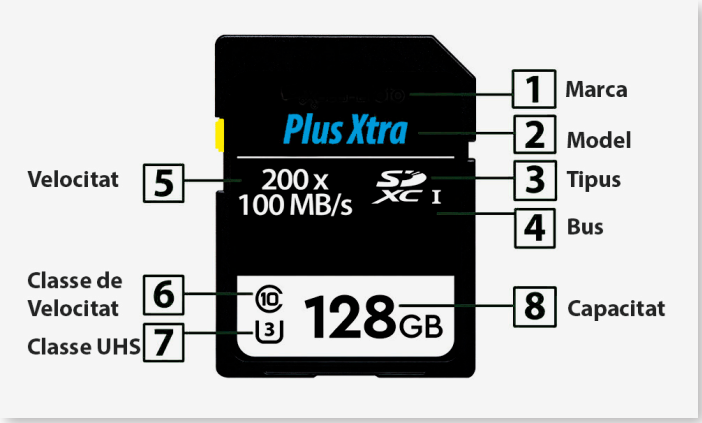

Una tècnica que cal que coneguis si vols impressionar el teu entorn

En temps de sobreinformació i o desinformació, de connectivitat a temps real amb les xarxes, de notícies ràpides i, sobretot, de titulars cridaners més per la forma que pel fons, tipus: "10 coses que cal que sàpigues abans de..." o "Aquest final et sorprendrà" –titulars que normalment sabem que són com un iceberg invertit on el que es veu és molt més que el que s'hi amaga–, no m'he pogut estar de provar-ho jo també.

Però les meves intencions són honestes! Vull explicar-vos com funciona la tècnica de la separació de freqüències. Com que sé que el nom de la tècnica, d'entrada, pot fer respecte, mandra, o fer que els menys avesats al retoc digital ni tan sols comencin a llegir l'article, he buscat un títol tipus ganxo.

El primer que hem de saber d'aquesta tècnica és que és senzilla. Senzilla si primer entenem en què consisteix la tècnica i a què fa referència el mateix terme *freqüència*.

La tècnica es basa en el principi físic segons el qual totes les ones es poden descompondre en altres dues, les freqüències i característiques físiques de les quals donen com a resultat la mateixa ona original. Això tan feixuc ho podem traslladar al món digital i traduir-ho com que cada imatge la podem separar, a través de capes, per textura (altes freqüències) i per color (baixes freqüències). Només és això, separar el color del detall.

I per què podem voler separar el detall i color?

La tècnica en si és lenta i laboriosa i està molt associada al retoc facial o *beauty*, on els retocs cal que siguin precisos, de qualitat i sense que s'endevinin en la manipulació de la imatge. Es tracta de fer retocs del color i de la textura per separat i de manera independent. Això ens permet dominar el retoc i aconseguir aquesta precisió i qualitat. S'utilitza molt en el món de la publicitat, on les grans marques pretenen vendre'ns els seus productes de la millor manera possible. Aquesta laboriositat (no dificultat) de la tècnica ens ha de portar a fer-nos la reflexió sobre quan és realment necessari utilitzar la separació de freqüències i quan no ho és. És només qüestió de valorar el temps que hi volem dedicar, els diners que ens paguin per fer-ho i el mitjà al qual es destina, ja que no serà el mateix un retoc per a una revista de moda o una tanca publicitària, que per penjar a Instagram.

Un cop entesa l'essència de la separació de freqüències (d'ara endavant SF), podem aplicar-la de moltes maneres diferents, i no només per tapar granets de la pell; podem fer tantes coses com ens imaginem. Per exemple, si separem la pell escamosa d'una serp en textura i color, podem traslladar aquesta textura al damunt d'una pell humana, i també a l'inrevés, és clar. També és possible aplicar la textura d'una fusta al damunt d'un teixit, o qualsevol cosa que us passi pel cap.

Per explicar la tècnica pas a pas ho farem amb un exemple de *beauty*. Netejarem una cara fent desaparèixer granets i arrugues de la pell. Només un últim comentari abans de començar: en els retocs facials és tan important deixar una cara neta com no esborrar trets característics facials propis de cadascú. El resultat és bo que sigui efectiu, però discret. Si ens passem amb els retocs correm el risc de canviar el rostre i fer-lo irreal.

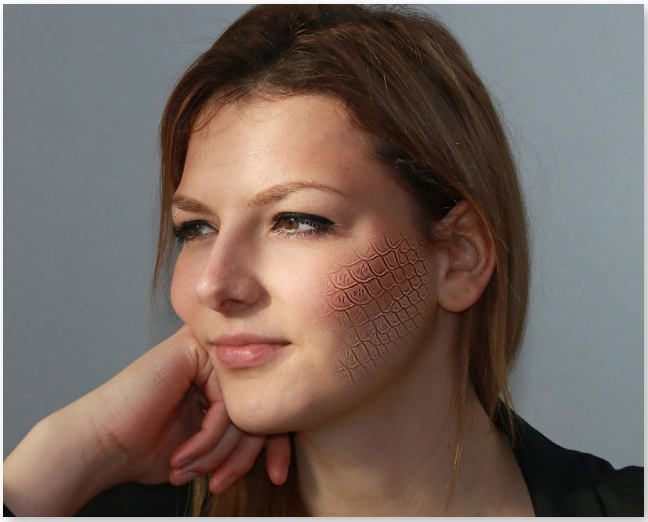

Primer es tractarà de preparar el document en diferents capes i filtres per després fer els retocs allà on vulguem. Comencem fent dues còpies de la imatge que volem retocar. Aquestes dues còpies (ara són dues capes noves) les agruparem dins d'una carpeta per tal de poder activar i desactivar el resultat de la SF. Per fer aquestes dues còpies ens hem de posar al damunt de l'original i fer Ctrl+J dos cops. Una vegada creades aquestes dues còpies, les seleccionem i fem Ctrl+G. Ara és important canviar el nom de cada capa per no fer-nos un embolic més endavant. La capa superior, l'anomenarem Altes freqüències (textura) i la de sota, Baixes freqüències (color). Tot seguit posarem nom a la carpeta que conté aquestes dues imatges: Separació de freqüències.

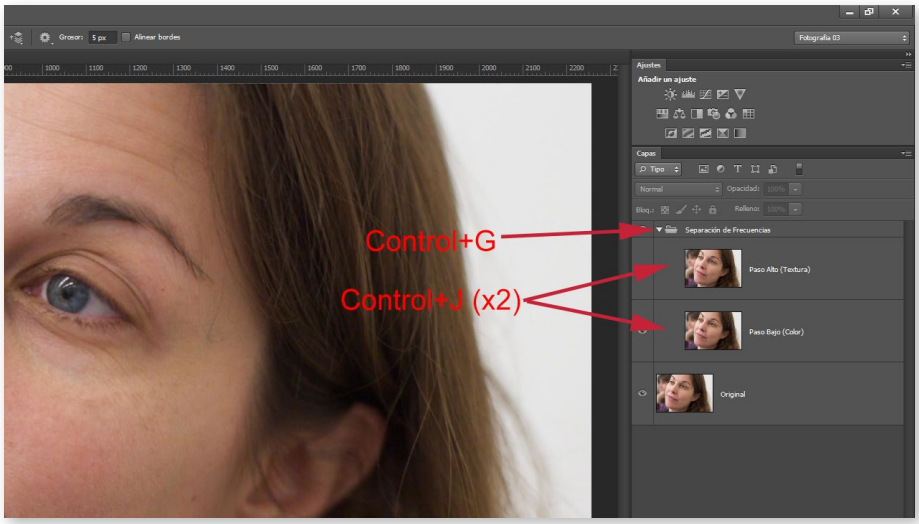

Anem a la capa de sota, la que hem anomenat Baixes freqüències (color); hi aplicarem un desenfocament gaussià des de Filtro > Desenfocar > Desenfoque gaussiano. Desenfocarem de tal manera que els colors s'unifiquin, però sense passar-nos, per tal d'entendre en què estem treballant; entre 2 i 6 píxels pot estar bé.

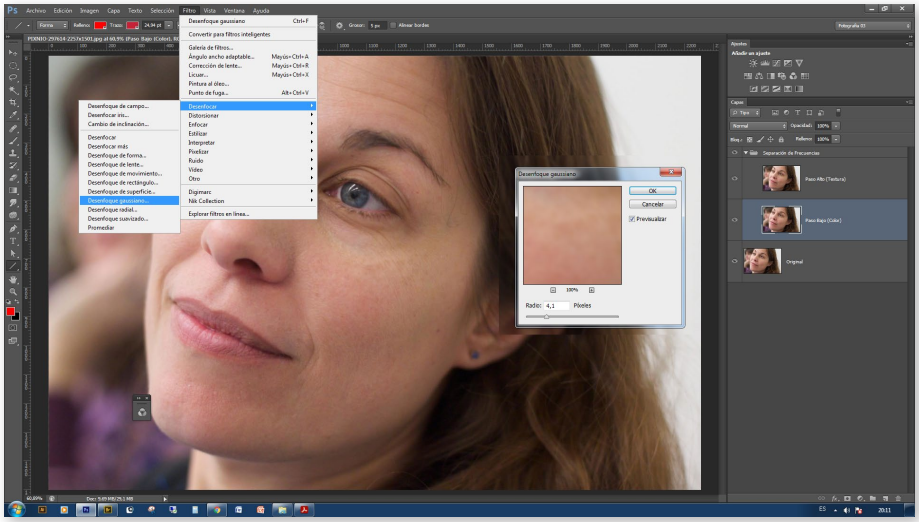

Passem a la capa superior, a les Altes freqüències (textura) i la seleccionem amb un clic. Anem al menú Imagen > Aplicar Imagen. Se'ns obrirà una nova finestra on haurem de canviar només algunes coses. En l'apartat Capa obrim i triem Baixes freqüències (color). En l'apartat Fusión triem Restar. En l'espai Escala hi posem 2 i en l'espai Desplazamiento hi posem 128. Tanquem la finestra i veurem que la imatge se'ns haurà tornat grisa, està bé, és el que volem.

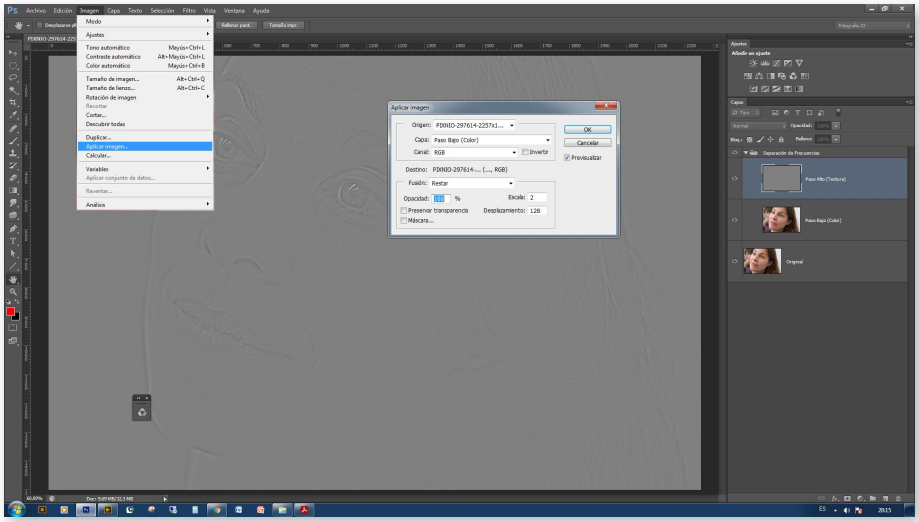

Tot seguit només ens cal que canviem el Modo de fusión de la capa de Normal a Luz lineal.

Per fi! Ja tenim el document en dues capes diferents. En la superior tenim el detall i en la inferior el color. Si activeu i desactiveu cada capa podreu veure com queda cadascuna d'elles. Important: els passos que hem fet fins ara els podeu gravar com una acció per no haver-los de fer cada cop.

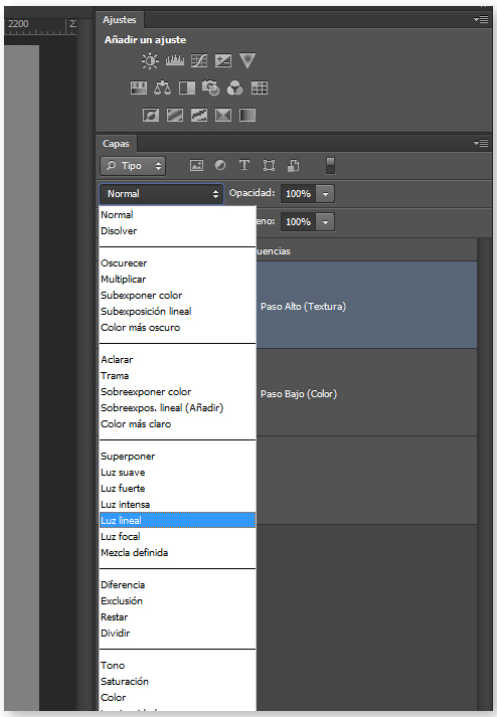

Passem a l'acció. Ens situem a la capa superior Altes freqüències (textura) i amb l'eina Pincel corrector i amb l'opció Capa actual marcada anirem corregint detalls com arrugues, imperfeccions de la pell, granets, porositats... Per fer aquestes correccions pot ser interessant desactivar o activar la capa inferior (color) per veure només la textura o la imatge sencera; això va a gustos. Si volem tapar un granet de la cara, utilitzarem el Pincel corrector, ja que ens permet clonar una textura de la pell neta damunt del granet. Amb aquest pas haurem substituït una textura per una altra.

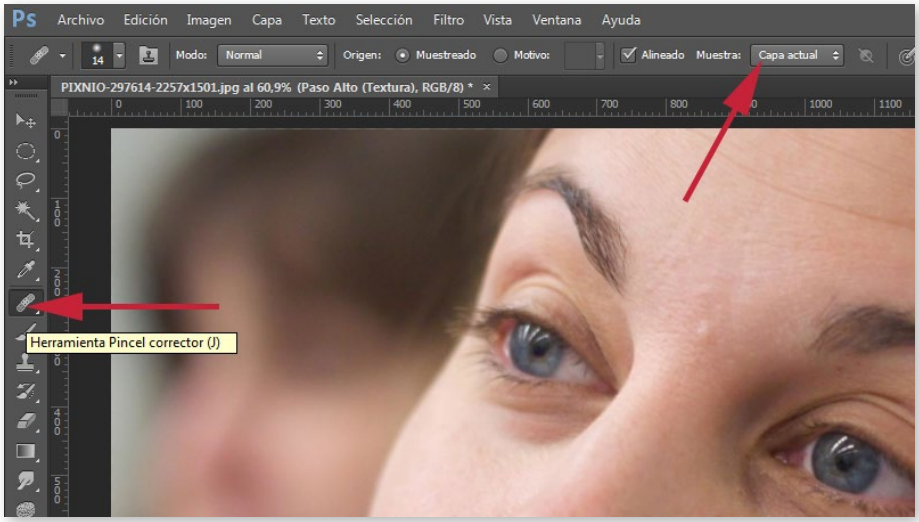

Ara ens caldrà treballar en la capa color (la inferior) per acabar de deixar la feina llesta. Amb l'eina Tampón de clonar, amb poca pressió i les passades que calgui, igualarem el color.

Aquesta tècnica és laboriosa i requereix paciència, ja que per a un mateix retoc és necessari atacar-lo per dos cops, en la capa de la textura i en la del color, però funciona molt bé. Sovint tenim la temptació de fer aquests retocs en una sola capa utilitzant el Tampón de clonar, però si us fixeu bé en el detall podreu comprovar que aquesta eina, a part d'unificar colors, el que fa també és esborrar textura i això és el que hauríem d'evitar de totes totes.

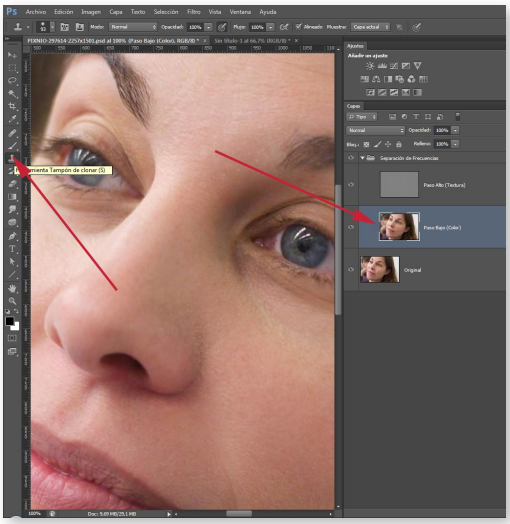

Per practicar, us aconsello treballar amb la fotografia d'algun amic o familiar. Si els retocs els feu sobre una cara coneguda per vosaltres us serà més fàcil determinar si el *beauty* aplicat és excessiu o no. El desitjable és que quan vegin la foto retocada diguin: "Ostres! Que guapa ha quedat!" i no: "Ostres! No sembles tu!".

Judith Aranich
3 edició: Bodegó d'objectes inanimats
Desembre 2016

Canon 650D. f/14, 1s, ISO-100, 65mm

Explica'ns-ho

Paco Monforte, primer classificat del Concurs Des de dalt (maig 2021)

Aquesta vegada la convocatòria consisteix a presentar imatges fetes amb plans zenitals o bé picats amb una desviació de 45 graus respecte a la vertical.

La idea inicial era treballar en un joc visual en què la figura o l'element fotografiat des de dalt presenta una perspectiva molt plana i inusual, la qual es defineix completament per la seva ombra projectada sobre el terra. Per desgràcia, el sol i jo no hem coincidit últimament i desestimo la idea.

Prescindint de la llum del sol, penso en altres localitzacions i recordo el balcó existent sobre l'espai públic del mercat dels Encants i que tan bons resultats m'ha donat en altres ocasions. En sortir de la feina torno a visitar el lloc, és molt tard, no hi ha acumulacions de persones, el xivarri ha baixat, els venedors estan recollint les parades i no hi ha gaires compradors.

De vegades la gent s'acumula i resulta molt difícil obtenir fotografies amb bons resultats, no és el cas d'avui. Tot seguit realitzo diverses fotos sobre la mercaderia exposada i els seus visitants, sempre lluny de la vigilància de les figures de l'autoritat.

El fet significatiu d'aquesta imatge és el munt de llibres escampats de manera capritxosa intentant envair el fons gris. Els llibres apareixen de forma molt present i nítida i es mostraran a l'observador com una cosa completament inusual. La figura humana és el que dona el punt de referència a l'observador per acabar de fer la lectura de la imatge, i es converteix en un element singular que explica la situació i l'escala de l'àmbit.

La fotografia està feta amb la llum artificial del mercat i amb els següents paràmetres: ISO 200, 32 mm, f/2.8 i 1/50 s de velocitat. Els ajustos a l'ordinador són mínims, una mica de contrast, sempre procurant que no hi hagi excés de saturació, i poc més.

Com diu un amic meu, la fotografia ja estava feta, jo només la vaig veure i captar.

Olympus M5 MkII. f/2,8, 1/50s, ISO-200, 32mm

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escullen cada mes una foto del Concurs i ens expliquen per què l'han triat

Albert Menezo

22 anys
Esquerra de l'Eixample (Barcelona)
Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

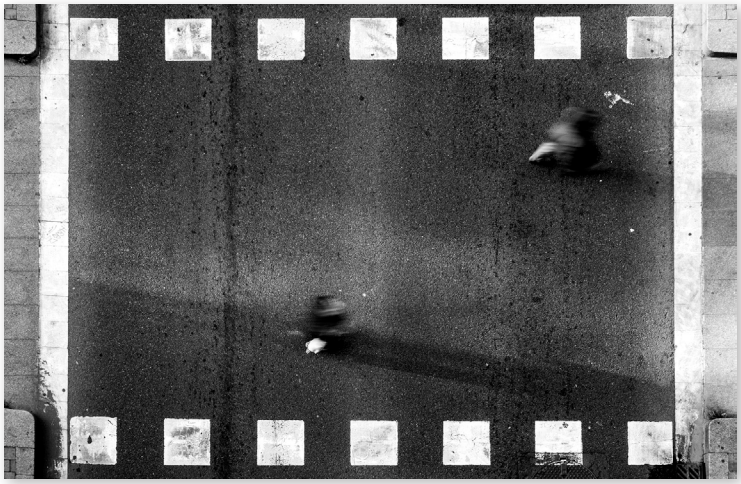

Ha triat la foto de Josep Maria March

Tal com diu el títol, aquesta imatge recorda un *frame* positivat de pel·lícula fotogràfica. I, tot i ser una imatge digital, la veritat és que aconsegueix transmetre de forma directa i concisa el concepte de fotografia analògica. Això ho fa gràcies a un excel·lent enquadrament que ens permet veure de primeres la intenció de la fotografia, replicar un fotograma de pel·lícula.

Ara bé, en el títol s'especifica el model i el fabricant de la pel·lícula. Si ens posem perepunyetes i ens agrada filar prim no podem evitar fer-nos una pregunta: aquesta fotografia està imitant de forma exacta una còpia positivada de l'emulsió Kodak Tri-X 400? La resposta ràpida és no. Vegem per què.

El que ens permet veure més clarament que aquesta fotografia no seria l'emulsió esmentada són les perforacions que hi apareixen. En aquesta imatge el pas de zebra marca 7 perforacions, sistema que no existeix ni en fotografia ni en cinema.

Tot i que existeixen moltes formes i variants pel que fa a perforacions (70mm amb 5-perf, super 16mm amb 2-perf, 35mm amb totes les seves variants, Vistavision amb 8-perf, Techniscope amb 2-perf…), el format estàndard de pel·lícula en fotografia és de 8 perforacions i el de cinema, de 4. Per tant, si hagués de ser un fotograma de Kodak Tri-X 400, hauria de tenir 8 perforacions.

Un altre fet que ens permet dir que aquesta imatge és digital és la seva textura. Tot i que l'asfalt que veiem a la fotografia és molt granulós, si ens fixem en les parts més blanques de la imatge podem veure com aquesta manca de la textura característica de la fotografia analògica, mostrant així que la imatge és digital.

Sí que és cert que l'emulsió esmentada en el títol porta incorporada la tecnologia T-Grain de Kodak, la qual va revolucionar el mercat cinematogràfic a la dècada dels vuitanta en incorporar uns halurs de plata de forma triangular que permetien captar més llum en menys halurs. Això va permetre a Kodak fabricar emulsions més sensibles a la llum amb menys gra. És a dir, pel·lícules amb un ASA molt més alt i amb una definició mai vista fins aquell moment, però que mantenien la textura pròpia del fotoquímic. Aquesta imatge, però, és massa nítida i no conté aquest gra característic, sigui en major o menor mesura, de la fotografia analògica.

Per tant, aquesta és una molt bona fotografia que compleix amb el seu objectiu de simular un fotograma de pel·lícula, ja que l'enquadrament i l'element fotogràfic estan molt ben escollits. Però si ens fixem extremadament en el detall i entrem en aspectes més tècnics, podem veure com hi ha certs matisos que no són cent per cent exactes.

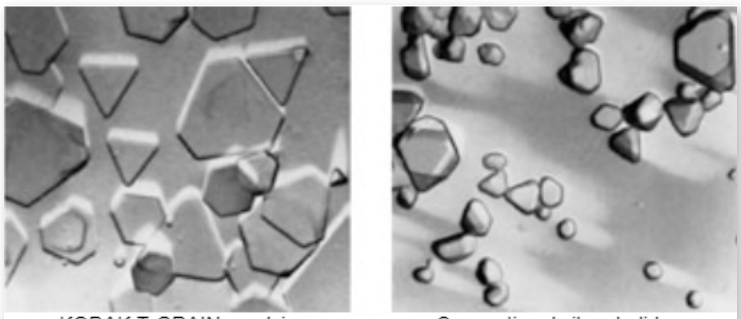

KODAK T-GRAIN emulsion crystals 1982-present, H-1

Conventional silver-halide crystals, 1860-1982, H-1

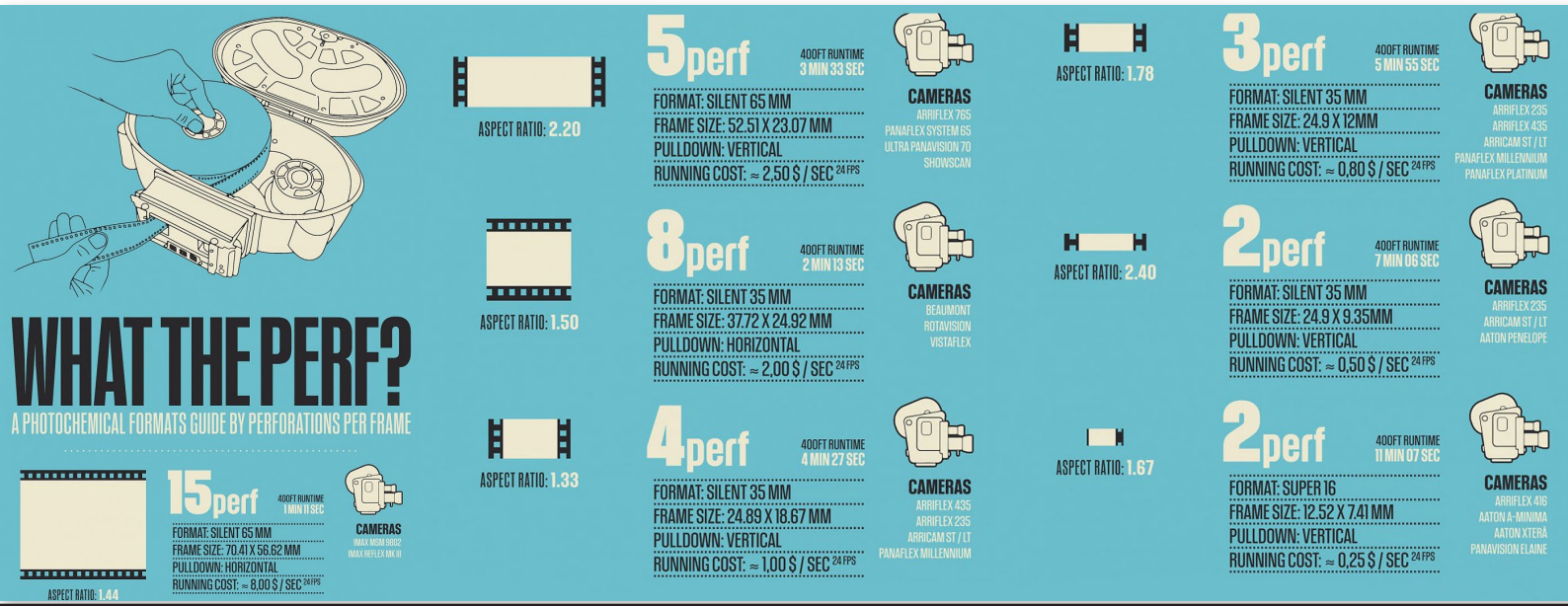

Emma March

18 anys
El Poblenou (Barcelona)
Estudiant de Direcció Cinematògrafica

Ha triat la foto de Xavier Larrosa

És una foto que de primeres crida l'atenció: la composició fa que destaqui sobre la resta de fotos presentades al concurs i és per aquest fet que l'he triada.

Apostaria que està feta amb un angular bastant extrem, cosa que fa que la sensació de l'espiral quedi més marcada; això sí, m'agradaria veure com hauria quedat la foto amb un ull de peix.

Les figures humanes transitant per l'escala fan que sigui una foto per mirar i imaginar històries de cada persona o grup de persones que hi apareixen.

Comentaré una mica els aspectes del color i de la llum. Respecte a la llum, m'agrada el fet de marcar les ombres i els negres, que fa que el que no es veu sigui misteriós. Pel que fa al color, he de confessar que aquest to verdós, que no és de la meva predilecció, crec que per "l'anatomia" de la foto hauria pogut donar un resultat bastant interessant amb un blanc i negre ben contrastat.

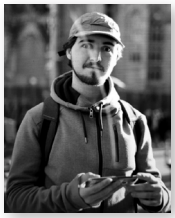

Esteve Gómez

19 anys
Sant Andreu (Barcelona)
Estudiant de Comunicació Audiovisual

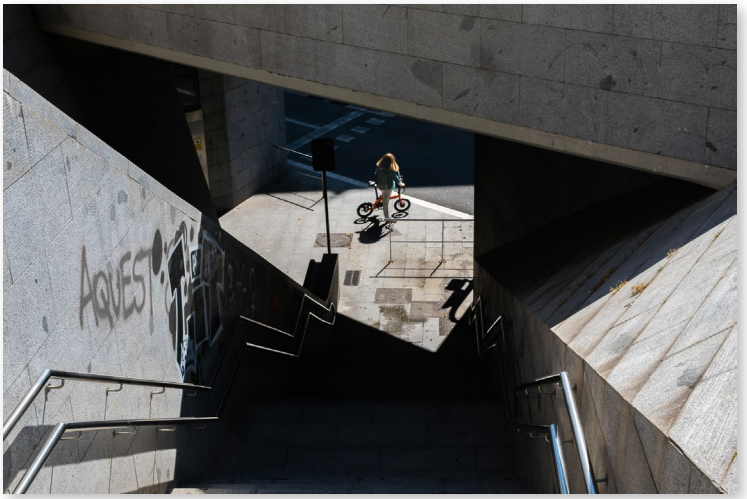

Ha triat la foto d'Isidoro Rojo

Què estic mirant? És el primer que vaig pensar en veure aquesta imatge. És a dir, sí, entenia que eren unes escales, però la geometria i la il·luminació fan que dubtis, encara que només uns segons, què estàs veient.

Això es dona perquè les escales, els murs que les envolten, les construccions al pis inferior i la il·luminació creen una sèrie de línies que donen una dimensió nova a la imatge, donen certa irrealitat a un ambient urbà, com París doblegant-se sobre si mateixa a *Inception*.

De fet, és una imatge que podria aparèixer a alguna pel·lícula de Christopher Nolan. Aquest director ambienta les seves pel·lícules en ciutats grans i busca maneres de trenar la rectitud d'aquests edificis.

Parlem un moment sobre l'estructura de la fotografia. Podríem dir que té tres parts: el centre, il·luminat i amb la protagonista; un arc que l'envolta en ombres, i un parell d'espais il·luminats al voltant de l'ombra. Aquesta estructura dona molta profunditat a la imatge, accentuada per les diagonals que creen les escales i les seves baranes.

Aquesta imatge només podria ser millor si fos en blanc i negre. Treure el ja poc color que hi ha augmentaria els contrastos entre les zones il·luminades i les ombres. I, encara que prefereixi imatges amb molt color, en aquest cas, els colors com el taronja de la bicicleta i els tons marronosos del terra i les parets distreuen, no acaben de quadrar amb les escales, un espai en una ciutat grisa.

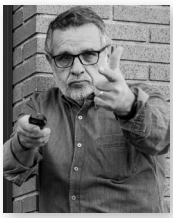

Avui començaré amb la meva foto, que vaig presentar al concurs amb el tema "Des de dalt". És una foto feta des del balcó de casa, retocada, jugant amb el blanc i negre i el color. Els comentaris del Sr. Joan Maria Rubió cada dia els trobo més encertats. Us proposo que feu el que jo he fet, seguir-los i veure què m'aconsella: "*Els dos triangles de gespa queden bé, però no n'hi ha prou. La bicicleta, al centre de la foto, no és prou important per competir amb el volum dels cotxes que apareixen parcialment tallats. Hauria sigut millor tallar-los ben bé pel mig. Haurien guanyat importància la bicicleta i la gespa verda*."

Bé, simplement només cal obrir el Photoshop i fer-ho. He de dir que el resultat final millora molt la meva fotografia. Personalment em fa ràbia no haver-ho vist jo des del principi, però això em serveix per aprendre a analitzar i buscar la millor composició.

El Foto Fòrum

Jordi Casademont

D'acord amb el que vaig comentar en articles anteriors, les fotos han de reflectir el tema que es demana. Us faig una proposta a tots els lectors de la revista: mireu el suplement de Sant Jordi i feu-vos la pregunta: totes les fotos reflecteixen l'esperit del dia de Sant Jordi?

Jo he triat cinc de les fotos presentades: les dels companys Daniel Vasco, Adelina Bonet, Emma March, Tomás Maté i Josep Maria March. Tot i que són unes magnífiques fotografies, crec que no reflecteixen l'esperit del dia de Sant Jordi. Sobretot, per a persones de fora dels Països Catalans.

Dues fotos són de roses, perfectament enfocades, amb un fons neutre i desenfocat, però a part de les roses vermelles no hi ha cap pista més. Una altra de les fotos ens mostra l'entrada d'una botiga amb tot de pètals vermells a terra; podria ser la decoració de la botiga en qualsevol moment d'any. Una altra és una foto en blanc i negre on hi ha unes mans agafant o introduint un llibre dins una gran capsa metàl·lica que sembla una rentadora; com en la de les roses, falta informació per a una persona que no sàpiga què és el dia de Sant Jordi. Per últim, la foto d'Emma March, ens mostra una flor, un clavell, amb una pintada sobre una paret, és una excel·lent fotografia, però, al meu entendre, no reflecteix l'esperit de Sant Jordi.

Podem fer el mateix amb el repte de la plaça dels Pescadors.

Crec que cal que ho fem abans de presentar una imatge a un concurs o un repte: és una forma de crítica personal per garantir que la nostra foto compleix el que demana el tema.

Tot això no és més que una opinió personal; espero que ningú se senti molest.

Visca la fotografia!

Josep Maria March

Tomás Maté

Emma March

Daniel Vasco

Adelina Bonet

I ara toca...

Miguel Matínez

Presentació de les noves convocatòries

Edició	Tema	Presentació de fotos
43 Juliol 2021	Alegria	28/06 al 04/07

Per participar al Concurs Social, només caldrà enviar una foto amb la temàtica que pertoca seguint les instruccions de la pàgina web i respectant els terminis assenyalats al calendari d'activitats.

Si has llegit que la fotografia és llum, composició i tècnica, és totalment cert. Però la passió que es transmet en les imatges, la capacitat per emocionar-nos, és, sens dubte, l'ingredient més difícil i més important de qualsevol fotografia.

Per a aquest darrer concurs de la temporada ens fixarem en una de les emocions més agradables: l'alegria.

Alegria (fem.) - Sentiment de plaer que neix generalment d'una viva satisfacció d'ànima i es manifesta amb signes exteriors (en la cara, les paraules, etc.) (Enciclopedia.cat).

Alegria (nom femení) - Sentiment agradable de plaer que se sol expressar rient, cantant, etc. i que està produït per un fet favorable o per l'obtenció d'una cosa que es desitjava: "Quan van veure que s'havien salvat de l'accident, saltaven d'alegria".

El canal principal d'expressió d'aquesta emoció són els gestos facials produïts amb els ulls i llavis: el somriure. Segons el nivell d'alegria, aquest somriure pot arribar a la riallada, acompanyant-se de sons i diversos canvis posturals.

Per ajudar-nos a transmetre emoció a les nostres fotografies, o almenys ajudar-nos a potenciar-la, revisarem alguns aspectes que poden ser d'utilitat.

1. La llum
Té una enorme capacitat per transmetre emoció i és l'aliat més important. Les escenes clares, lluminoses, amb fons blancs, en clau alta, ens inspiren alegria, bondat, felicitat, positivisme, etc. Escenes amb una bona dosi de llum ens inspiren sentiments positius.

2. El color
Ja hem comentat alguna vegada com els colors porten associats diferents sentiments o estats d'ànim.

Els colors càlids són: taronja, groc, vermell, marró, daurat...

Els colors freds són: blau, verd, violeta...

Cadascun d'ells s'associa a una sensació de calidesa i proximitat (càlids) o fredor i llunyania (freds). Un fons càlid pot ajudar-te millor a transmetre aquest sentiment. Igualment, els colors vius poden ajudar a transmetre jovialitat i alegria.

3. Retrats
Un retrat és, probablement, la primera imatge que ens ve al cap quan pensem en una imatge alegre. Algú somrient, jugant, rient o saltant. Ens resulta més fàcil associar els sentiments si el nostre protagonista és un ésser humà amb qui empatitzem. Farem atenció a:

• La mirada. Els ulls són, generalment, el primer lloc on dirigim la mirada. Quan algú somriu, els ulls somriuen; d'aquí la importància d'enfocar bé la mirada.

• El somriure. Si bé no és requisit necessari per transmetre alegria a les teves imatges, la veritat és que un bon somriure necessita poc més que afegir.

• El riure. Òbviament, una bona riallada transmet alegria, jovialitat i dinamisme.

4. Buscar petites històries
Cercar en la quotidianitat d'allò que ens envolta i preveure situacions que ens poden regalar petites grans històries, petits gestos del dia a dia. Les situacions quotidianes són les que ens ofereixen millors imatges.

5. Nens
Són una font inesgotable de situacions màgiques i alegres. Cal estar ben atent a la seva espontaneïtat, els seus jocs, la seva vitalitat...

6. Salts
Son un clàssic per transmetre imatges alegres. Els associem a la llibertat, a la vitalitat i a l'alegria.

7. Símbols
En una imatge tot ajuda a narrar el missatge: la llum, el fons, el color, l'expressió d'un rostre, etc. Pots ajudar-te d'elements i incloure petits detalls que associem a l'alegria: globus, bombolles de sabó, etc., que ajudaran a potenciar el missatge.

8. Observar
La millor forma de transmetre alegria és estar atent a potencials situacions, perquè l'alegria és molt espontània. Ser observador actiu de l'entorn et convertirà en millor fotògraf.

Així, doncs, per a aquest concurs busquem fotos que mostrin alegria, ja es tracti d'accions, persones, persones, objectes, actes, etc., excloent les imatges que ens poden provocar alegria, però que no mostren el sentiment.

Els concursos

FOTO CLUB POBLENOU

Participa-hi!

I ara toca...

Miguel Matínez

Com a novetat per a la present edició, introduirem la doble valoració: els socis valorarem les fotos presentades com fins ara, i, paral·lelament, el Jurat del Càmera Club Sabadell, compost per Joan Maria Rubió i la resta del seu equip, també emetran el seu veredicte. Aquesta experiència ens pot aportar elements objectius de comparació envers els diferents sistemes de valoració del Concurs Social.

A efectes de classificació interna, la puntuació dels socis serà la que constarà de manera oficial.

I en el pròxim número...

Per tancar la temporada i abans d'anar-nos-en de vacances, en el pròxim número farem públics els resultats de l'enquesta de satisfacció, les directrius que regiran per al Concurs social durant el període 21-22, el llistat de temes escollits majoritàriament pels socis, així com una breu definició de cada un d'aquests temes.

Exemples

Vàlids: mostren alegria

No vàlids: poden provocar alegria, però no mostren el sentiment

Fotoclips

Merlí

Tots els fotoclips aquí

Concurs Social - Resum històric

Edició			Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1		Rètols	15	Judith Aranich
	2		Vermell	18	Josep Torrent
	3		Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4		Balcons, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5		Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6		Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7		Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8		Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9		Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10		Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11		Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12		Música i músics	21	Víctor Bigas
	13		Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14		Trens i vies	26	Josep Maria March
	15		Ombres	24	Joan Buch
	16		Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17		Camins i senders	21	Jaime Mediavilla
	18		Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19		Escales	34	Klaudia Mandl
	20		Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Confinament	Copes i gots	16	Josep Maria March
	22		Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23		Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24		Espelmes	23	Jordi Casademont
	25		Llibres	26	Joan Masats
	26		Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27		Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28		Fruites i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29		Eines	21	Paco Monforte
	30		Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
			Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31		Mascaretes	18	Judith Aranich
	32		Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33		La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34		La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35		Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36		Llums del barri	26	Joan Masats
2021	37		Xemeneies del Poblenou	30	Judith Aranich
	38		Bicicletes	41	Jordi Mestrich
	39		Repeticions	42	Judith Aranich
	40		Verd	42	Joan Coll
	41		Des de dalt	37	Paco Monforte
	42		Jardins del Parc Diagonal Mar	36	Tomás Maté
	43		Alegria	-	-

Aquí pots veure totes les fotos que han participat en les diferents edicions del Concurs.

Concurs Social - Històric de participacions

Soci/Sòcia	Participacions	Punts	Victòries	Coeficient
Adelina Bonet	5	-	-	-
Albert Saumell	2	-	-	-
Alfons Ferrer	4	4	-	1,00
Alicia González	3	4	-	1,33
Àngel Baiges	6	1	-	0,20
Àngel Muñoz	12	5	-	0,42
Antoni Daniel	27	-	-	-
Antoni Duaigües	5	1	-	0,20
César Gálvez	2	4	-	2,00
Conchi López	1	-	-	-
Daniel Iglesias	6	4	-	0,67
Daniel Vasco	2	-	-	-
Eduard Farriols	28	17	-	0,61
Enric Riera	1	4	-	4,00
Esperanza Garcia	1	-	-	-
Eulàlia Masclans	1	-	-	-
Eva Capdevila	4	-	-	-
Felip Dídac	33	16	-	0,50
Ferran Chaparro	4	-	-	-
Francesc Closa	2	-	-	-
Gerard Fortaner	3	-	-	-
Inés Sánchez	5	-	-	-
Isidoro Rojo	3	-	-	-
Jaime Mediavilla	37	30	2	0,83
Jesús Fernández	1	-	-	-
Joan Buch	27	24	2	0,89
Joan Coll	24	15	1	0,65
Joan Masats	15	25	3	1,79
Joan Villarrasa	3	1	-	0,33
Joaquim Surribas	24	4	-	0,17
Jordi Amadó	39	11	-	0,29
Jordi Casademont	42	48	1	1,17
Jordi Mestrich	19	43	4	2,39
Jordi Modamio	10	-	-	-
Jordi Urgel	9	2	-	0,25
José Antonio Sánchez	3	4	-	1,33
José Antonio Torres	18	-	-	-
José Ignacio García	6	-	-	-
Josep Cifre	39	8	-	0,21
Josep Esparrell	10	6	-	0,60
Josep Grifol	4	-	-	0,00
Josep Maria March	41	63	8	1,58
Josep Torrent	6	5	1	0,83
Judith Aranich	31	82	10	2,73
Klaudia Mandl	27	10	1	0,38
Lluís Maluenda	2	-	-	-
Maite Mariano	9	-	-	-
Manel Garcia	40	9	-	0,23
Manoli Poveda	5	-	-	-
Manuel Mazarío	3	-	-	-
Marc Servitje	8	7	-	1,00
Mari Pla	3	-	-	-
Marie-Pierre Teuler	16	-	-	-
Martí Parés	42	18	-	0,44
Miguel Martínez	36	29	1	0,83
Miquel Àngel Anguiano	4	-	-	-

Concurs Social - Històric de participacions

Soci/Sòcia	Participacions	Punts	Victòries	Coeficient
Miquel Jodas	7	-	-	-
Miquel Martínez	9	1	-	0,11
Mònica Lop	8	-	-	-
Natxo López	21	4	-	0,19
Neus Sánchez	5	-	-	-
Paco Monforte	38	64	6	1,73
Pepa Edo	1	-	-	-
Pere Clarós	5	-	-	-
Pere Pi	29	22	-	0,79
Sania Jelic	12	1-	-	0,83
Stephan Mandl	27	12	-	0,46
Thaïs Aspa	1	4	-	4,00
Tomás Maté	35	10	1	0,29
Víctor Bigas	15	30	2	2,00
Víctor Casanovas	19	1	-	0,05
Xavier Larrosa	24	29	3	1,26
Xavier Modamio	41	19	2	0,48

Si no vols que el teu nom hi aparegui, comunica'ns-ho i el retirarem.

73 socis/sòcies han participat en les diferents edicions del Concurs.

1.060 fotografies han participat en les diferents edicions del Concurs.

El Fotoclub a les xarxes socials

Joan Buch

Aquesta fotografia de Jordi Mestrich va ser la guanyadora del concurs social del mes de febrer amb el tema "Bicicletes" i és la primera fotografia publicada a Instagram pel Fotoclub que ha obtingut més de 100 *m'agrada (likes)*. No és un valor per sortir al llibre Guinness dels rècords, però és un número rodó que ens pot servir d'excusa per parlar de les xarxes socials del Fotoclub.

Les xarxes socials en què està present la nostra associació són Facebook, Instagram i Twitter. Només hi fem publicacions quan tenim un esdeveniment per anunciar (exposicions, anunci guanyadors concursos, participació en actes del barri, etc.) i, esporàdicament, algun post amb funcions promocionals. Sabem que els algoritmes de les xarxes castiguen aquestes polítiques de publicacions tan poc agressives (una mitjana d'una publicació setmanal), però no som una empresa que el que pretén és vendre, ni tampoc perseguim els *m'agrada* com els *influencers*. No obstant això, som conscients que els *likes* són reflex de l'acceptació de les nostres publicacions. No podem dir que una imatge és una bona fotografia per tenir molts *m'agrada*, però sí que possiblement té un bon impacte visual, ja que en el poc temps que s'acostuma a dedicar a mirar una foto a les xarxes ha aconseguit cridar la nostra atenció. Per això, sense obsessionar-nos, observem el ressò que obtenen les nostres publicacions. No tothom està pendent de les xarxes socials, però són una realitat i una font d'informació per a molta gent i, per tant, són una forma d'arribar-hi.

Aquesta és la funció principal de les nostres xarxes socials: donar a conèixer el Fotoclub i les seves activitats als veïns del Poblenou i als aficionats a la fotografia, tot i que també pot servir de recordatori d'alguna informació per als socis que ens segueixen.

Per facilitar aquesta tasca, us demanaríem als que sou usuaris de les xarxes que interaccioneu amb els perfils del Fotoclub, clicant *m'agrada* (*like*), compartint notícies, fent-vos-en seguidors, o repiulant (*retweet*) quan ho considereu oportú. Això farà que els algoritmes donin més visibilitat a les xarxes socials del Fotoclub. Us agraïm per endavant la vostra col·laboració i us recordem les xarxes socials del Fotoclub:

@FotoclubPoblenou

@fotoclubpoblenou

@FotoclubPoble9

Fotoclips promocionals

Casablanca

Tots els fotoclips promocionals aquí

Les galeries dels socis i col·laboradors

Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Joan Buch					
Joan Coll					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
José Sánchez Raz					
Josep Cifre					
Josep Maria March					
Judith Aranich					
Manel Garcia					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa					
Xavier Modamio					

El Fotoclub a la xarxa	Enllaç
Pàgina web	
Fòrum (només socis)	

El Fotoclub a les xarxes socials	Enllaç
Instagram	
Facebook	
Twitter	

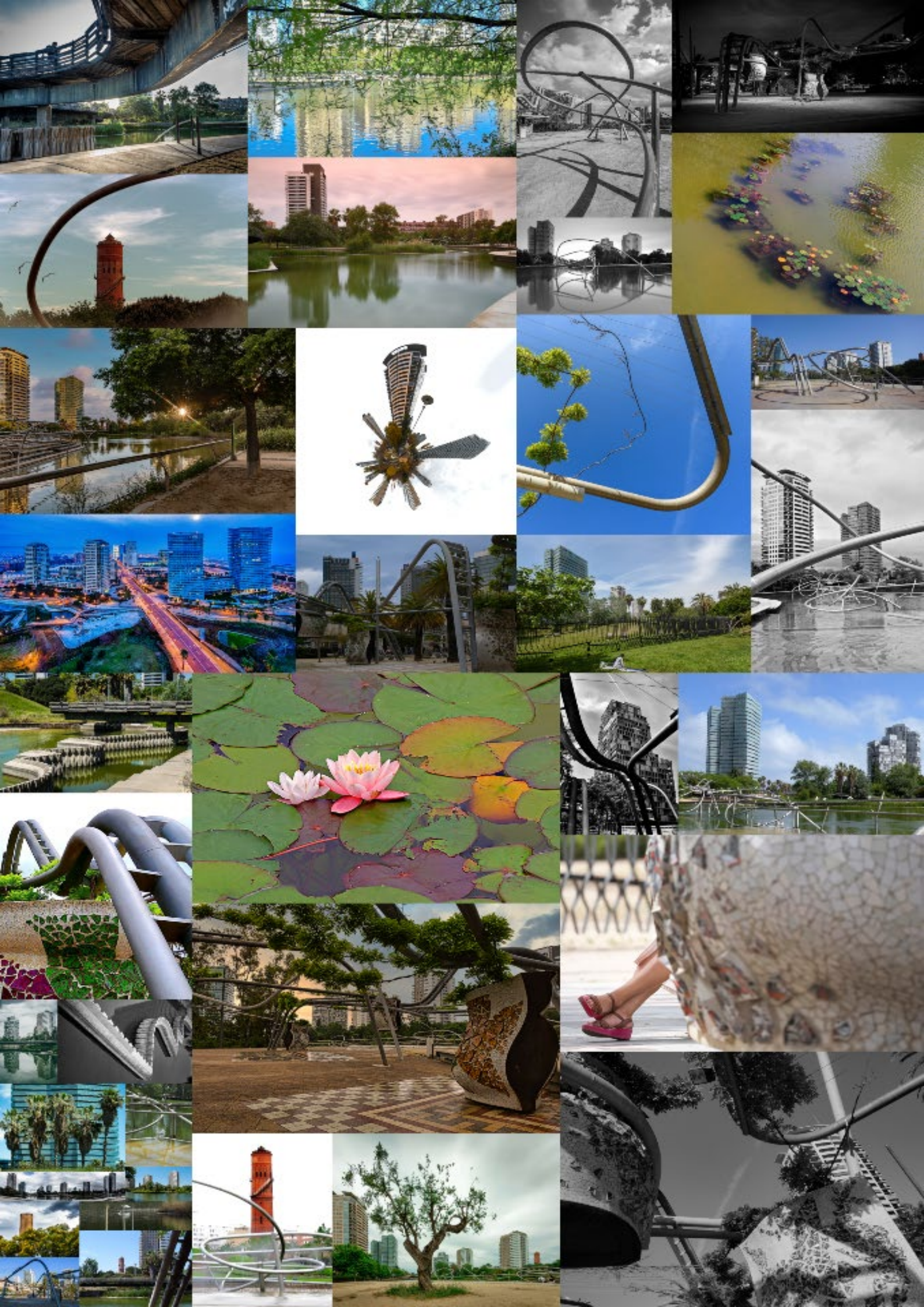

donec.perficiam.foto@gmail.com

Donec Perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita "fins a reeixir", és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.